

22. mikulovské výtvarné
symposium "dílna" 2015

22nd Mikulov art symposium
"dílna" 2015

11 7 – 8 8 2015

HICE
MMXV

txt pict

		úvod / introduction
9		Rostislav Košťál
11		Oldřich Tichý
12		Ivan Neumann
		účastníci / members
19	47	Martin Čada
23	54	Mikoláš Axmann
26	60	Luděk Filipický
31	68	Oldřich Tichý, kurátor / curator
34	72	Vladimír Franz
39	76	Peter Župník
42	99	František Zelinka, student
	103	práce, expozice / work, installation
117		kdo je kdo / who is who
	121	ostatní díla / other works
133		resumé / summary

MĚSTO
MIKULOV

REGIONÁLNÍ
MUZEUM
V MIKULOVĚ

dilns
2015 / XXII
MIKULOV
ART SYMPOSIUM

22. mikulovské výtvarné
symposium "dílna" 2015

22nd Mikulov art symposium
"dílna" 2015

11 7 – 8 8 2015

HICE MMXV

Oldřich Tichý (kurátor), Ivan Neumann (texty)
Město Mikulov & KANT

Texts: Ivan Neumann, Oldřich Tichý
Photos: Jana Frantelová, Daniel Kamenár,
Ivan Neumann, Oto Palán, Peter Župník
Translation: Jan Richter
Production: ARC Mikulov, spol. s r. o.
© Město Mikulov, 2015

Město Mikulov
ISBN 978-80-906323-0-1

Nakladatelství KANT – Karel Kerlický
ISBN 978-80-7437-181-3

Neuvěřitelných dvaadvacet let probíhá v našem městě mikulovské výtvarné sympozium!

Zdalo by se, že tato obligátní akce již nemá co nabídnout a někomu z povzdálí by mohla připadat jako vyhořelá. Avšak letošní ročník nic takového nenaznačil. Naopak se mi jeví jako jeden z nejzdařilejších ročníků v dlouhé a nápady neutuchající sérii vdařených výtvarných sympozií. Číslo 22 není na první pohled ničím zajímavé, přesto byl i letošní ročník svým způsobem výjimečný, mimo jiné také v tom, že se organizace chopil nový tým. Nová produkce to neměla jednoduché. Nastoupila po úspěšném týmu, jenž léta organizoval velmi zdařile naše výtvarná sympozia, a vstupovala na scénu v době, kdy už bylo na vše dost pozdě. Přes tento handicap zvládli přípravu letošní "dílny" na jedničku. Jak jsem se sám přesvědčil, návštěvníci, ale také protagonisté letošního sympozia byli přípravou a průběhem letošního ročníku nadšeni a výtvarná díla, která vznikla, jsou opět jedinečná.

Zde si dovolím svůj osobní a subjektivní pohled na vzniklá díla. Jsem velmi potěšen návratem k tradičním technikám, jako jsou malba a fotografie, a také tvůrčím a přátelským přístupem kurátora a jeho týmu k výzvě, kterou každý nový ročník nabízí.

Loňská "dílna" si vysloužila krásný název Divnej ročník díky neobvyklému tvůrčímu nasazení všech umělců, ta letošní se nenechala zahanbit a přes úmorná vedra, tedy „hice“, vznikla v Mikulově další nádherná a hodnotná díla pod hlavičkou rovněž netradičního názvu ročníku HICE MMXV.

For an incredible twenty years, the Mikulov Art Symposium has been happening in our town!

It would seem this regular event has nothing new to offer and looking from afar, some might think it has passed its peak. This year, however, has shown no such thing. On the contrary, I find it to be one of the most successful in the long and idea-filled series of the art symposia.

At first sight, the number 22 is not very interesting, but this year, the symposium was exceptional in that, among other things, a new team had taken up the task of organizing it. The new production team did not have it easy: they predecessors successfully organized our symposiums for years, and they also entered the scene rather late. Despite this, however, they did a wonderful job. As I personally checked, the visitors as well as the protagonists of this year's symposium were delighted, and the art works created here are again unique.

Závěrem se neobejdu bez poděkování všem, kdo se na zdařilém ročníku podíleli. Produkci za brilantní nástup do rozjetého vlaku, umělcům za tvůrčí nasazení, všem donátorům, zejména Jihomoravskému kraji, za štědrost a v neposlední řadě městu Mikulov za neutuchající touhu podporovat a organizovat tuto velkolepou akci.

Please allow me a personal and subjective view of the art pieces. I was pleased to see the return of traditional techniques such as painting and photography, as well as the creative and friendly approach of the curator and his team to the challenge of the event.

Last year, the title of the event was “An Odd Year”, due to the unusual drive of all the participating artists. This season was no less dynamic and despite the gruelling heat waves – or “hice” in the local dialect – Mikulov again became the site where many beautiful and valuable were created, this time under the unusual tiles of “HICE MMXV”.

Let me conclude by thanking all those who helped to make the symposium a success – to the production team for wonderfully taking over quite late in the process, the artists for their enthusiasm, to all the donors for their generosity, mainly to the South Moravian Region, and last but not least to the Mikulov town council for its unwavering desire to support and organize this spectacular event.

Když jsem byl v roce 2014 přizván k účasti na mikulovském sympoziu, byla to pro mě zcela nová zkušenost. Nikdy předtím jsem se podobného setkání nezúčastnil, a proto to byl zážitek velmi silný, výživný a nezapomenutelný. Prostě to byl fakt divnej ročník, jak jsme i následně nazvali náš katalog. I z těchto důvodů jsem následující rok přijal roli kurátora (to je ta osoba, které je svěřena péče o výběr autorů a směr sympozia). A protože se od mládí zabývám malbou, případně tvorbou závěsných objektů, hledal jsem autory podobné ražby. Nebylo to jednoduché, měl jsem na to málo času. Věřím ale, že se mně nakonec podařilo dát dohromady autory kvalitní a rozmanité, jejichž práce budou ozdobou mikulovské sbírky. Sympozium, to je literárně řečeno důvěrný debatní kroužek. Myslím, že tohoto jsme si vrchovatě užili jak profesně, tak lidsky. Díky za tuto příležitost, kterou jsme dostali od Mikulovských. Do příštích časů přeji "dílne" dlouhý život a stále kvalitní autory.

P. S.: Snad se vám v brzké době podaří najít vhodné místo a vybudovat galerii pro vaši sbírku. Je nádherná, kvalitní a zasloužíla by si to. Byl by to bezesporu velký přínos pro vaše úžasné město i pro celý region.

When I was invited in 2014 to take part in the Mikulov Art Symposium, it was a whole new experience for me. I had never before participated in a similar event, which made my experience very strong, profuse and unforgettable. It was simply an odd year, which is how we eventually named the catalogue. For these and other reasons, I accepted the role of the curator for the following year (that is the person in charge of choosing the participating artists and of the symposium's direction). And since I have been focusing on painting since my teenage years, as well as working with suspended objects, I was looking for authors of a similar focus. It wasn't easy, I had very little time, but I believe that in the end, I succeeded in putting together a group of several great artists whose works will adorn the Mikulov collection. Literary speaking, a symposium is an intimate debate circle. I think we enjoyed a lot of that, both professionally and personally. Thank you for this opportunity we received from the people in Mikulov. For the future, I wish "dílna" a long life and good artists.

P.S. I hope you will soon find a suitable location for a permanent gallery for your collection. It is beautiful and very good and would deserve it. It would be without a doubt a great asset for your fascinating town and the entire region.

* Hice [hee-thzeh] – colloquial Czech term for persisting heat or heat waves.

Někdy během roku 1972 se mi dostala do ruky kniha jednoduše nazvaná Mikulov, vydaná předešlého roku. Jejím editorem, který shromáždil autorský tým složený z významných historiků umění a historiografů, byl historik umění profesor Masarykovy univerzity v Brně, tehdy ještě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, Václav Richter. Její stránky začínaly textem, jehož britkost, v té době velmi odvážná, mě nadchla a také vzbudila velkou zvědavost, jaké že to město na úpatí Pavlovských vrchů je. Od té doby se mi podařilo Mikulov navštívit několikrát. Ale v letošním červenci, během Mikulovského výtvarného sympozia "dílna", jsem se tu přes strašné „hice“ cítil nejlépe.

Nedá mi, abych část z toho úvodního textu Václava Richtera necitoval: „Chce-li se vydat moderní poutník plechovým vozem z hlavního zemského města Brna na jižní Moravu, je veden ukazateli... na výpadovou vídeňskou silnici... brzy se... objeví blízko na obzoru Pavlovské vrchy. Jak na něj zapůsobí celé toto prostředí? Ani zde neunikne světu 20. století. Je stále v něm, neboť jej nosí historicky v sobě. Jaký je tento svět? Je to svět moderní techniky, pro nějž je příroda ekonomickým podnikem, jímž vládne člověk. Pálava se v něm jeví jako milióny tun vzácného stavebního materiálu, Dyje v něm mizí v užitečném mušovském jezeru. Také artefakt ‚Mikulov‘, vhodně upraven, může být účelným instrumentem pro získávání cizích valut.“ Tyto věty mi připadaly v šeru sedmdesátých let dost brizantní. Hodně se od té doby jistě změnilo, ale obávám se,

Some time in 1972 I came across a book named simply Mikulov that was published the year before. Its editor, who assembled a team of authors consisting of renowned art historians and historiographers was the art historian and professor of Masaryk University in Brno, then known as Jan Evangelista Purkyně University, Václav Richter. The book began with a text whose edginess was very courageous at that time that inspired me and arouse great curiosity about what the town on the foothills of the Pavlovské Hills is really like. Since then I have been to Mikulov several times. But this July, during the Mikulov Art Symposium and through the enormous heat waves, or *hice* [hee-tzeh], it felt best.

I cannot but quote from the opening passage of Václav Richter's text: "If a modern pilgrim wishes to set out in his tin vehicle from the land capital of Brno to southern Moravia, road signs direct him... onto the Vienna road... soon... the Pavlovské Hills appear on the horizon. What impression does he get from this entire environment? Not even here can he escape the world of the 20th century. It is still in him, because he historically bears it in himself. What is this world like? It's a world of modern technology for which nature is an economic enterprise, governed by man. In this world, Pálava appears as millions of tonnes of precious building material. There, the Dyje River disappears in the useful Mušov lake. Thus, the artefact "Mikulov", adapted accordingly, can become a purposeful instrument for acquiring foreign currencies."

že se utilitární přístup ke světu, přírodě a umění o mnoho nezměnil. Možná ještě zesílil. Snaha svět zužitkovávat, pouze ho konzumovat, je stále silná. Vše ostatní jako by v tomto světě užtku bylo zhora nadbytečné.

Jak tomuto přístupu čelit? Výuka, osvěta, racionální i emocionální argumenty mají jistě svou váhu a místo, nicméně zdá se, že nijak výrazně situaci neproměňují. Avšak stále přítomné dílo umění, které trvá a vstupuje do velkého imaginárního muzea všech dosavadních lidských tvůrčích činů, které nepodléhá každodenní užítkovosti lidského praktikování, může skutečnost svou permanentní přítomností a tichou neostentativní promluvou proměňovat.

Myslím, že k takovým proměnám v myslích lidí a ve vědomí společnosti podstatně přispívají takové aktivity, jakou je Mikulovské výtvarné symposium "dílna", jemuž patří mezi nimi nepochybně přední

místo. Nejen díky tomu, že tu vzniká řada kvalitních uměleckých děl postupně vytvářejících stálou sbírku současného umění, ale také díky soustavnosti, vytrvalosti a nezměrnému úsilí, jaké pořadatelé i příznivci uspořádání mikulovského sympozia věnují.

S kurátorem dvaadvacátého ročníku "dílny" malířem Oldřichem Tichým jsme se rozhodli, že i tento ročník sympozia se

In the twilight of the 1970, these sentences appeared to me to be quite powerful. A lot has certainly changed since then but I'm concerned that the utilitarian attitude to the world, nature and art has not changed that much – it might have even grown stronger. The efforts to use the world, consume it, is very strong. In the world of utility, as if everything else was entirely dispensable.

How can we face such an attitude? Education, enlightenment, rational and emotional arguments all have their weight and place, but they seem to have failed to induce a change to the situation in any significant way. But the ever-present work of art, which lasts and enters into the great imaginary museum of all creative acts of mankind to date, which is not subordinated to the everyday utility of human practice, the work of art with its permanent presence and a quiet, non-ostentatious speech, is capable of transforming the reality.

I believe that major help for such transformations in people's minds and in the conscience of the society comes from happenings such as the Mikulov Art Symposium "dílna", which is among the best of them. It's not just that a number of great works of art have been created here that form a permanent collection of contemporary art; it's also thanks to the systematic approach, persistence and immense efforts devoted to the symposium by organizers and supporters.

The curator of the 22nd edition of the "dílna", the painter Oldřich Tichý and I decided that the event will focus on the ancient medium of fine art – painting, whatever the techniques behind its creation. We wanted to make sure that the participating artists come from various generations and places, and for their concepts of art as different as possible. The first artist we

bude věnovat prastarému médiu výtvarného umění – malbě a obrazu, ať jsou prostředky jeho vzniku jakékoliv. Chtěli jsme, aby účastníci byli příslušníci různých generací, přicházeli z různých míst a koncepty jejich tvorby byly co nejodlišnější. Prvním umělcem, na jehož pozvání jsme se shodli, byl Vladimír Novák, příslušník generace sedmdesátých let, výrazná malířská osobnost, spoluzakládající člen Volného seskupení 12/15 Pozdě, ale přece. Podnes jeho malířská tvorba prokazuje velkou energii a sílu. Zprvu naše pozvání přijal, ale nakonec se bohužel ukázalo, že mu vážné rodinné události účast na sympoziu neumožní. Snad se jednou podaří jeho účastí na sympoziu přece jen získat jeho díla do sbírky města. Nakonec se v ústřední společné místnosti v mikulovském zámku, na kterou navazují jednotlivé prostory proměněné v čase sympozia v ateliéry, sešlo šest umělců.

Se zkušenostmi z ročníku minulého tu byl již zmíněný kurátor sympozia malíř Oldřich Tichý, stejně jako vloni připravený řadou prací na papíře zaznamenávajících jeho přemýšlení o obraze. Kdyby to slovo nebylo již tak omšelé častým a nevhodným užíváním, nazval bych ho realistou. Realistou od latinského *res*, věc. V jeho obrazech se vždy nacházejí běžné až povržené věci tohoto světa, které se v nich stávají mluvčími čehosi tajemného, skrytého za pouhým jevem. Neviditelné je ve viditelném, napsal francouzský filozof.

Luděk Filipický nečekal, s jakou intenzitou místa se setká, jakou možnost koncentrace mu *genius loci* nabídne. Nakonec si přiojednával další plátna přesto, že jeho způsob malování je velmi zvolný, přerušovaný tichou koncentrací, takřka meditací. V jeho obrazech vzniklých na sympoziu jsme účastní všech čtyř dimenzí světa, prostoru i času, a všechno divákovo rozumění je nesené světlem, které se jeví

both agreed on was Vladimír Novák of the 1970s generation, a distinct painter, co-founding member of the Free Association 12/15, Better Late Than Never. His painting has always demonstrated great energy and strength. He at first accepted our invitation but unfortunately, family matters prevented him from attending the symposium. I hope the town's art collection will one day acquire some of his works through his participation in the symposium. Eventually, six artists gathered in the central common room in the chateau of Mikulov linked to rooms transformed to studios for the duration of the symposium.

The above mentioned curator, painter Oldřich Tichý, came experienced from last year and well prepared with a series of work on paper recording his thinking about the painting. If the word wasn't clichéd because of its frequent and improper use, I would call him a realist, from the Latin *res*, an object. His paintings always feature common and event discarded objects of this world which on the canvass become the speakers of something mysterious, concealed behind mere appearance. The invisible is in the visible, wrote a French philosopher.

Luděk Filipický did not expect the level of intensity of the site he was going to encounter and how much he will be able to concentrate due to the *genius loci*. He ended up ordering more canvasses despite the fact that his way of painting tends to be very slow, interrupted by quiet concentration, nearly meditation. The paintings he made at the symposium allow us to experience all four dimensions of the world, space and time and the viewer's complete understating is carried on light that appears as colour. His paintings are a space we want to belong to and are afraid of at the same time.

On the way to the chateau, separated by two gates from other studios, was the

jako barva. Jeho obrazy jsou prostorem, do kterého chceme patřit a zároveň se ho trochu obáváme.

Cestou do zámku, od ostatních ateliérů na horním nádvoří oddělen dvěma branami, byl ateliér Mikoláše Axmanna. Tam v jakémsi tuskulu vznikala Axmannova neobvyklá autorská kniha inspirovaná nejdůležitější rostlinou místa, totiž révou. Nevznikala pomocí litografie, jak by bylo u Axmanna možné očekávat, ani žádnou obvyklou metodou, ale způsobem velmi tělesným – dotýkáním, které přenášelo na papír všechny formy. V jakési počtě kraji a vzpomínce na nedaleké Valtice pak ještě vznikla dvě velmi rozměrná plátna – Velký formát.

Vladimír Franz, provázen stále tichým a trpělivým multirasovým psem Milanem, pracoval v prostoru z obou stran prosvětleného ateliéru na sérii obrazů i prací na papíře, v níž maximálně odlehčil barevnou škálu jasných tónů, které dávaly najevo, že barva je vlastně viditelná podoba světla.

V obrazech vitální, bujně vegetace a barevných květů jako by se manifestovala nejen rozmařile hýřící stvořitelství moc přírody, ale také její suverenita přesahující všechny lidské záměry. Jako by jejich optimismus byl i tichým varováním.

Stále pozitivně naladěný fotograf Peter Župník se čas od času ztrácel, aby se opět

studio of Mikoláš Axmann. There, in a certain tusculum, was where Axmann's extraordinary book was made inspired by the most important of the local plant, vine. It was not made by the means of lithography as we could expect from Axmann, or by any unusual method, but in a very personal manner – by touching, which transported all forms onto paper. In an homage to the region and in memory of the nearby Valtice, two very larger canvasses were also made – Large Format.

Vladimír Franz, accompanied by his permanently quiet and patient multi-racial dog Milan, worked in the environment of a studio lit from both sides with natural light on a series of paintings as well as works on paper in which he as much as possible lightened the colour scale of clear tones which demonstrated the fact that colour is in fact the visible form of light. The images of vital, lush vegetation and colourful flowers seem to manifest not only prodigally abounding creative power of nature but also its sovereignty going beyond all human intention. As if their optimism was also a quiet warning.

The photographer Peter Župník, at all time positively tuned, would get lost from time to time only to reappear in his studio and then disappeared again. He would wander through Mikulov and look

vynořil v ateliéru a opět mizel. Bloudil Mikulovem a díval se. Díval se ne jako my ostatní, ale díval se proto, aby uviděl a to uviděné provždy zadržel. Potom na delší čas odjel a vrátil se s deskami naplněnými zvláštním způsobem vytištěnými definitivními záběry z Mikulova. Vlastně všechny nebyly definitivní, některými z nich manipuloval, zasahoval do nich malířskými prostředky. Fotograf, u něhož vede od záběru ještě dlouhá cesta. V jeho fotografiích se známý Mikulov stal Mikulovem dosud neznámým.

Pro nejmladšího účastníka sympozia malíře Martina Čadu byl pobyt v Mikulově nevídanou příležitostí strávit celý měsíc v jeho sugestivním prostředí jen a jen s malbou. Bylo cítit rozrušení, které jeho práci provází. Agresivní gesto stoupalo a vzápětí bylo korigováno. Figurální motivy v jakémsi barevném a kompozičním rejci ovládly jeho malbu nejdříve, aby je vystřídala expresivita krajinných motivů ukázněvaná pořadajícími liniemi hluboké černé barvy. Do této krajiny také vstoupila lidská figura mající formy jakéhosi prastarého idolu. Jako by všechny Čadovy mikulovské obrazy sálaly.

František Zelinka, student Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze, nejen zasloužil provedl účastníky sympozia mikulovským zámekem, ale především byl asistentem sympozia a také během něj vytvořil několik obrazů minimalisticky reagujících na článkovitý barokní architekturu zámku.

V největší stručnosti jsem se pokusil o přiblížení toho, co se událo během 22. mikulovského výtvarného sympozia "dílna". Následující rozhovory s účastníky ještě více přiblíží jeho atmosféru i názory autorů na tvorbu i některé aspekty současného umění.

He would look just like the rest of us did, but he looked so that he could see, and capture forever what he saw. He then left for a longer time and came back with a folder filled with peculiarly printed definite shots of Mikulov. None of them were in fact definite; he manipulated some of them and intervened with painting means. He's a photographer that goes a long way after taking the shot. In his photographs, Mikulov became a town not seen like that before.

For the youngest participant of the symposium, the painter Martin Čada, being in Mikulov was an unparalleled opportunity to spend a month in a suggestive environment just painting. One could feel the emotions that accompany his world. An aggressive gesture was rising, only to be immediately corrected. The figural motifs in certain colourful and compositional whirl took over his painting at first to be replaced with expressivity of landscape motifs tamed by orderly lines of deep black paint. This landscape was also penetrated by a human figure with the features of some ancient idol. As if all Čada's paintings in Mikulov radiated.

František Zelinka, a student at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, gave the participating artists a knowledgeable tour of the Mikulov chateau but more importantly, he served as a technical assistant of the symposium and also created several paintings reacting in a minimalistic manner to the segmentation of the chateau's Baroque architecture.

I have tried in all brevity to depict what occurred during the 22nd edition of the Mikulov Art Symposium "dílna". The following interviews with the participants will say more about the atmosphere and the authors' views on their work and on some aspects of contemporary art.

Ivan Neumann: Rozhodl ses okamžitě, nebo jsi váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jsi tam odjížděl?

Martin Čada: Hned poté, co jsem se dozvěděl překvapivou zprávu o svém vybrání na Mikulovské výtvarné sympozium "dílna" 2015, jsem věděl, že do Mikulova jet chci. Strávit nerušeně celý měsíc s obrazy byla úžasně lákavá vize. Přijížděl jsem s představou, že se nechám ovlivnit místem, událostmi v něm odehranými v minulosti i v mé přítomnosti. Že povedu dialog s Mikulovem a sebou samým. Neměl jsem připravený žádný návrh nebo skicu, vše vzniklo až na místě.

IN: Co sis pomyslel, když ses seznámil se složením účastníků? Setkal ses dříve s tvorbou některého z nich?

MČ: Samozřejmě jsem se s tvorbou některých již setkal. Znal jsem obrazy Oldy Tichého, Vladimíra Franze nebo grafiky Mikoláše Axmanna. Fotky Petera Župníka jsem měl uložené někde v paměti a při pohledu na ně se mi vybavily jako známé. S obrazy Luďka Filipského jsem se neseťkal, jen na internetu a v katalogu, ale byly pro mě příjemným překvapením, stejně jako jejich autor. Malovali jsme v přílehlých místnostech vedle sebe a vidět ho při práci byl pro mě zážitek. Stejně tak i ostatní účastníky. Františka Zelinku jsem znal jen od vidění ze Zlína. Bylo mi jasné, že byli nominováni autoři

a osobnosti naprosto rozdílné ve svém zájmu, ale všichni výborní v tom, co dělají. Složení "dílny" 2015 se mi zdálo silné a vyrovnané. Byla to pro mě velká výzva. Škoda, že se nemohl zúčastnit Vladimír Novák, o němž se na počátku mluvilo.

IN: Měl jsi nějakou představu o dosavadních ročnících mikulovské "dílny"?

MČ: Ano, ale jen částečnou. Během studií na VŠUP v Praze jsme jeli před začátkem zimního semestru s ateliérem malby na plenér do Mikulova. Při té příležitosti jsme navštívili i výstavu z výsledků malířského sympozia, ale i expozici z ročníků minulých na chodbách a v přílehlých místnostech. Pod arkádami u zámku jsem viděl velké dřevěné sochy z prvních ročníků.

IN: Modifikovalo setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

MČ: Jak už jsem řekl, nepřišel jsem s určitou představou a konkrétní koncepcí. Měl jsem na přípravu k sympoziu minimum času. Obrazy vznikaly průběžně, jak jsem Mikulov a jeho okolí poznával. Mikulov na mě zapůsobil jako místo, které žije kulturou a ruchem, kde lidé ošlehaní horkým jižním sluncem žijí život společenský a umí se bavit a radovat u vína. Na druhé straně, tento velmi barevný a živý prostor je neustále konfrontován s připomínkou lidské pomíjivosti. Fresky s náměty dvorní zábavy v interiérech kostelů, pod nimi sarkastické nápisy na náhrobcích, velká lebka od Jaroslava Róny na nádvoří zámku... Křivdy a násilnosti páchané historií na jedněch nebo na druhých. Silná katolická tradice a proti tomu liberální místo pro občany jiných vyznání. Idylické pití vína za tropických večerů na místech obtěžkaných tragédiemi. Není tohle pravda o nás samých? Zprvu jsem se zaměřil na osud Židů a po těch stopách jsem pátral. Z tohoto základu se rodily obrazy průvodů ostatků lidských bytostí. Asi po prvním týdnu se však obraz abstrahoval, barevnost vyhrotila, figuru a hlavy jsem osamostatnil a zjednodušil do znaku. Poutník touto krajinou, který se seznamuje s místem a vypráví deník svých příběhů.

IN: Vnímáš nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním?

MČ: "Dílna" v Mikulově byla moje třetí sympozium. První bylo absolventské ve škole, druhé v Miloticích v roce 2006, kde byli většinou zlítnští malíři. Ani jedno však netrvalo čtyři týdny. V Mikulově byly vytvořeny nadstandardní podmínky. Produkce byla skvělá, podmínky pro práci ideální. Pokud člověk přijel do Mikulova tvořit a pořádně si zamalovat, mohl toho plně využít.

IN: Hlavním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát v moderní době zpochybněná malba a obraz. Co o ní a o obraze v dnešním světě soudíš? Co pro tebe znamenají?

MČ: Pro mě je obraz i s celým tím svým balvanem historie a tradice pořád lákavý, jako médium nejbližší, mně srozumitelný a smysluplný. Neměnil bych a ani bych jej nezpochybňoval. Teorie a debaty o jeho konci či konci malby prospěly právě tak malířům, jako obrazům a malbě. Když maluješ obraz, musíš dobře vědět, s čím se spojuješ, čeho se stáváš součástí a proč ho děláš. Obraz tu je, byl a doufáme, že i bude. Souboj malíře s plátnem nebo sochaře s hmotou je něco, co je podle mě novými médii nenahraditelné. Ta mají zase něco jiného, ale to mě neláká. Ať se obraz a jeho technologie klidně proměňuje, ale když pokládám barvy na plátno, je to pro mě zážitek nenahraditelný. V ateliéru malby jsem za svých studií zažil dva rozdílné pedagogické přístupy. Profesora Pavla Nešlehu a Stanislava Diviše. Od prvního jsem si odnesl důvěru ve svoji citlivost a svoji cestu, své vnímání obrazu. U druhého víru v obraz a schopnost své osobní postoje formulovat. Dávat si určité úkoly, které nutí člověka podívat se na problém jinak. Ty ho buď posunou dál, anebo vrátí k předchozímu. Když maluji, věřím vlastní intuici, nebojím se riskovat, měnit a začínat znovu, pokud se jistota promění v manýru.

IN: Co soudíš o nutnosti ryze osobní podoby výtvarné řeči? Musí být autorský rukopis okamžitě identifikovatelný, nebo umění po moderně rozvolnilo i takovýto nárok?

MČ: Pro mě je osobní rozměr důležitý. Snažím se o to. Přístupy mohou být různé, nemám rád jednoduché kategorizování.

Líbí se mi a baví mě svět, který je bohatý a rozmanitý. Ale věřím, že i když měním formu, prostředky a cesty k obrazu, zůstává tam něco ze mě, nějaký osobní nenahraditelný otisk. Na druhé straně podvědomě vnímáme a neseme určité kódy, které jsou kolektivní a jsou charakteristické například pro současnost, pro určité skupiny a vědomě i nevědomě se spojujeme s určitými ikonami. Chceme někam patřit a s něčím být spojováni.

IN: Vyrůstá autorova výtvarná řeč ze zcela racionálního rozhodnutí, nebo se rodí z osobního zaujetí světem, z nutnosti toto zaujetí obrazově vyjádřit bez ohledu na užité prostředky a formy?

MČ: V malování moc racionální nejsem. Jsem v takovém vypjatém a soustředěném stavu, abych neztratil nit dialogu s obrazem a vnímal, co se právě odehrává, a správně na to reagoval.

IN: Co vnímáš jako nejsilnější inspiraci, popud z toho, co vidíš ve světě?

MČ: Můj vztah k lidem a vazby a situace mezi nimi. Můj vztah k prostředí, které mě obklopuje. Pozorování jevové stránky světa a loupání jeho slupek s touhou objevit

něco základního, kód, strukturu. Zarputilě procházení světem vnitřním.

IN: Lidé ve tvých obrazech nežijí zřejmě ve snadném světě. Myslím, že ostrost vize ve tvých mikulovských obrazech bude pro mnohé překvapující. Měla na ni vliv i atmosféra místa? Kam směřuje jejich volání?

MČ: Místo mělo na mé obrazy velký vliv, ale zároveň jsem si s sebou přivezl něco, co se občas otevíralo a dostalo i do obrazů. Souvislost s konflikty a křivdami páchanými v minulosti pod rouškou krásné krajiny jsem vlastně obrátil. Výrazně barevné a světelné tóny vespodu jsou svázány a drženy černými mřížemi, sem tam tlumenými bílou. A tato struktura se stala formálním stavebním prvkem obrazu. Nebezpečím subjektivní a autentické malby je, že člověk na sebe něco prozrazuje. A Mikulov je místem, kde se neotvírají jen láhve dobrého vína.

IN: Zdá se mi, že se v některých obrazech z Mikulova ozývají rysy starší tvorby. Je to vědomý návrat?

MČ: Když člověk maluje, je zatažen do procesu a nemá odstup. Část se tam dostává podvědomě. Ale viděl jsem, že navazuji na něco, co jsem v určité chvíli odložil, abych k obrazu přistoupil z jiného úhlu a prověřil

si ho jinými prostředky. Člověk je nějak vnitřně ustrojen, je mu dána charakteristická citlivost. Sam sobě prostě neutečeš. Ne, nebyl to vědomý návrat.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

MČ: Radost ze světa a stigma pomíjivosti. Rozměr něčeho, co nás přesahuje. Taková aura Mikulova.

IN: Pociťuješ nějaký rozdíl ve své tvorbě před a po sympoziu?

MČ: Sympozium v Mikulově pro mě bylo velkou vzpruhou. Po dlouhé době jsem pracoval s větším formátem, protože ateliér, ve kterém jsem do té doby maloval, byl příliš malý. Teď už mám nový a je v něm více prostoru. Mé obrazy se v Mikulově staly expresivnějšími a gestičtějšími. Objevuje se v nich figura v krajině, ve městě.

IN: Co ti tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

MČ: Když člověk, který vyrostl na plenerové malbě, stojí v okně mikulovského zámku a dívá se dolů na město, do táhlé, mírně zvlněné krajiny směrem k Rakousku, tak se dovede dívat hodiny a pořád vidí něco nového. A když maluje, ty výhledy se otisknou do obrazů, protože se vpíjely do vás. Dny a večery strávené s lidmi, kteří mají co říct. Vidět, jak každý po svém vede zápas a dialog se svým dílem a sám se sebou. Kráčet po minulosti v krásném městě, stoupat po bílých skalách složených ze schránek korýšů a řas. Ochutnávat dobré víno s novými přáteli. A město Mikulov má rádo umění a umělci mají rádi město Mikulov a toho všeho se můžete účastnit celý měsíc.

Ivan Neumann: Rozhodl ses okamžitě, nebo jsi váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jsi tam odjížděl?

Co sis pomyslel, když ses seznámil se složením účastníků? Setkal ses někdy s tvorbou někoho z nich?

Měl jsi nějakou představu o dosavadních ročnících mikulovské "dílny"?

Modifikovalo setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

Vnímáš nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním? Jako například oproti Velkému formátu ve Valticích?

Mikoláš Axmann: Pět prvních otázek bych rád shrnul pod jednu odpověď.

V minulosti jsem měl možnost pracovat na několika sympoziích a pozvání do Mikulova mne zastihlo zvědavého. S Oldou Tichým a Vladimírem Franzem o sobě víme dlouho, ale Martin Čada, Luděk Filipický, František Zelinka a Peter Župník pro mne byli překvapením i obohacením. "Dílna" představuje díky vytrvalosti organizátorů nepřehlédnutelné místo setkávání. Šťastné propojení realizačního týmu, sponzorů a města je hlavní zárukou akce a také hlavním rozdílem mezi Mikulovem a sympoziem Velký formát Valtice. A to nejen v zajištění průběhu sympozia, ale především v péči o sbírkový fond. Valtice byly skvělým a neopakovatelným počinem malíře Jana Pospíšila.

IN: Jsou v knize, vzniklé v Mikulově, motivy nalezené až přímo na místě?

MA: Díky předchozím zkušenostem jsem věděl, že moje práce by měla mít jasný koncept. Tím byl obrazový a textový materiál k autorské knize. Současně se díky čtyřtýdennímu trvání sympozia otevřel prostor ke spontánní reakci na místo a okamžik. Vstupním zážitkem pro mne bylo setkání s nájemníky objektu ve vnitřním podhradí, kterému jsem instinktivně přisoudil název morna. Tato pracovna v přízemí sdílí vchod s obyvateli prvního patra. Považoval jsem za svou povinnost představit se lidem, se kterými se mám potkávat měsíc ve dveřích. Když jsem se však s nimi poprvé setkal a oslovil staršího z mužů, ten na mne pouze mlčky hleděl. Mladší řekl: „Otec nemluví a mne to nezajímá.“ K této zkušenosti se přidávaly postupně vjemy čichové – pach rozkladu, plísně a naftalínu, vjemy zrakové – úderný kontrast mezi vlhkým šerem

cihlových kleneb a úpal slunečních hřebů namátkou vbíjených do lebky, a konečně kolísající hladina plynoucích fragmentů hovoru procházejících zástupů poutníků, plačících dělníků turistického průmyslu, klopytavě míjejících zarostlé mřížoví morny. Díky soustředěné pozornosti realizačního týmu získaly tyto kulisy výrazný protipól. V mém případě to byly především Portugal modrý, Veltlín zelený a Ryzlink vlašský. Motivy, které vláčím všude jako součást své identity, se tak mohly rozvinout v rozhovoru s podivným místem, kterému jako by scházejí pultónové přechody. Historicky opakované vykostění – manipulování obyvatelstvem (nucené stěhování novokřtěnců, Židů, Moravanů, Čechů a naposled Němců) nachází svůj výraz ve strmém vymezení forem osamělých ostrůvků vytrvalé existence.

IN: Ústředním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát v moderní době zpochybněná malba a obraz. Co o ní a o obraze v dnešním světě soudíš? Co pro tebe znamená obraz?

MA: Výtvarné disciplíny ponechané bez blahodárné Služby napospas samy sobě v konkurenci hbitě tekutých médií projevují svou životaschopnost mnoha způsoby. Vzájemným prostupováním, zapouzdřováním, ryzím artismem, ale i kolaborací s hrotem technických možností, absorpcí prostředků i procesů současných do forem archetypálních, ale především neodbytným osaháváním vlastních kořenů. V řečišti obrazů se tak vedle sebe ocitají odkazy na tradici a prapůvodnost s reflexí saponátově-neonovou, tikání vedle roztěkanosti, Titán je synonymem indexu informačního toku. Obrazy se rozběhly, obrazárny se staly zrcadlovými bludišti přesypacích identit. Kotrmelec. Mazec.

Obrazec. Jako by ztráta jistoty v pojmu obraz nutila k mlčenlivé tvrdošijnosti. Ne tedy už jen OBRAZ, ALE, ALE OBRAZ.

IN: Intenzivně se ve své tvorbě zabýváš litografií, kamenotiskem. Ale stránky knihy i jednotlivé listy jako litografie nevznikaly. Jak tedy?

MA: Neprožívám svůj čas mimo proměny světa. Dlouhodobě strádaná zkušenost s otiskováním kamene paradoxně vyvolává uvolnění – svobodný pohyb v poli grafického projevu. Pohyb nezávislý na strojním vybavení, materiálu matrice, množství otisků a celé té zábavní skluzavce čínské polygrafie s permanentním orgasmem v barvách duhy. V knize „Příběh révy, která odešla na sever“ jsem postupně vrstvil frotáž kamenných náhrobků, kresbu perem a tuší, kolorování, přenos hlubotisku prsty a dlaní, razítka a další pomocné způsoby zasahování do plochy papíru.

IN: Otisk má schopnost stejné síly výrazu jako malba. Není dokonce ještě plnější svou tělesnou „dotýkaností“?

MA: Podle založení autora známe malbu haptickou, dotýkanou, fyzickou (pozdní Tizian, Soutin...) a naopak víme o chladném otiskování šablon (Sýkora, Vasarely...). Je zřetelné, že plností tvaru

rozumíme jeho připravenost ke sdílení bez rozdílu v užitém technickém přístupu a tvarosloví. Dokážu si představit expresi podle pravítka stejně jako spartakiádní minimalismus. Pro mne osobně je přítomnost stopy zásahu tělem ve sdělení přirozená. Souvisí s křehkou hranicí, po kterou prožitek tvarování určuje výraz a za kterou tento prožitek předčasně a marnotratně spotřebovává energii, která měla zůstat zadržena. To je přednost i nebezpečí této cesty.

IN: Objev knihtisku zásadně proměnil evropskou kulturní situaci a usnadnil přístup lidem k informacím, ke vzdělání a v posledku i k dílům výtvarného umění. Tvá kniha však vznikla jako jediná. Jaký úkol jsi jí uložil?

MA: Všechny způsoby práce lze zmechanizovat, zautomatizovat, zracionalizovat. Známe prefabrikované stavebnictví, nekonečné počty 3D forem od hraček po ikony a tanky. Rozhraní multiplikace není součástí rodného listu grafického projevu. Toto rozhraní najdeme všude mezi průmyslem a hravou tvořivostí, mezi nejosobnějším naplňováním forem života a jejich delegovanou, odosobněnou manipulací. Ideální, a tedy nedosažitelný stav představuje situace, kdy všechny děti mají reálnou

možnost zažít pozici jedináčka. Z toho ale nevyplývá, že Jedinečnost je přetržitá, jen se nám někdy skrývá.

IN: Nakonec vznikla nejen samotná kniha, ale také volné listy, které se váží k jejímu tématu a dvě monumentální malby. Co tě k jejich vytvoření pohnulo? Nemyslel jsi třeba i na barokní tapiserie jistě kdysi pokrývající stěny zámeckých prostor?

MA: Kombinace kresby, malby a tisku je stavebním principem knih daleko starších, než jsou ty moje. Listy drží pohromadě nit, není divu, že se některý list odlomí a žije svým životem. A zmíněný časový úsek čtyř týdnů poskytl prostor k reakci na převysoké stropy, nekonečné chodby, velkorysá a nepraktická řešení vztahů mezi skálou a architekturou mikulovského zámku. Také reminiscence na valtickou jízďárnu a možnost vstoupit do obrazu fyzicky a cele stála u motivace po dvou týdnech shrbené práce nad knihou nechat barvu volně sledovat pohyb ruky, psát živě o živém a ve výsledku pozorovat proměnu pocákané podlahy morny v novou niku zámeckého interiéru.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

MA: Pro všechny účastníky sympozia platí, že závěsný obraz není vyprázdněné médium. Prostor, který se obrazem otevírá, je vždy větší než jeho fyzický rozměr.

IN: Co ti tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

MA: Zjištění, že snesu sebe sama v odloučení, a radost z nezákladné rozmanitosti.

Ivan Neumann: Rozhodl ses okamžitě, nebo jsi váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jsi tam odjžděl?

Luděk Filipický: S přijetím pozvání k účasti na mikulovské "dílně" jsem neváhal. I když jsem cítil určitou nejistotu, tak představa měsíce stráveného malováním, beze všech starostí a problémů, byla lákavá. Navíc pocházím z nedalekých Moravských Budějovic, a tak zdejší krajinu dobře znám a mám ji rád.

IN: Měl jsi nějakou představu o dosavadních ročnících mikulovské "dílny"?

LF: Moc velkou představu o dosavadních ročnících jsem neměl. Jednak žiji mimo centra, a své dělá i věk. Takže o mikulovské "dílně" jsem měl jen povšechné informace z médií.

IN: Co sis pomyslel, když ses seznámil se složením účastníků? Setkal ses s tvorbou některého z nich již dříve?

LF: Protože jsem tvorbu většiny účastníků znal z výstav, médií a katalogů, pomyslel jsem si, že to bude různorodá společnost. A protože konfrontace s mladšími kolegy je vždy podnětná, uvítal jsem i věkové rozvrstvení. Říkal jsem si, že záměrem asi bude ukázat, že i když jednotlivci se hodně liší svým projevem, nakonec se jednotlivé věci doplňují, a ukazují tak pohled na

umění z různých úhlů. Myslím, že výstava prací vytvořených na sympoziu dala tomuto názoru za pravdu.

IN: Modifikovalo setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

LF: Vždy když mám pracovat mimo svůj ateliér, tak s sebou беру různorodý okruh představ, jak dál pokračovat v tom, co jsem dělal doma. Teprve na místě, podle prostředí, světla a atmosféry, kterou tam nasají, se rozhodnu, kterým směrem budu pokračovat. Koncepty si nedělám, protože jsou zavádějící a omezují mě v konečné volbě.

IN: Vnímáš nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním?

LF: Neabsolvoval jsem moc podobných akcí, a tak nemohu srovnávat. Ale po zkušenosti z Mikulova bych řekl, že pokud nějaké rozdíly jsou, tak především v zajištění celé

akce a v celkové atmosféře. Myslím, že jsme všichni ocenili, s jakou péčí o nás bylo postaráno. Nejen vysoká kvalita produkce, ale i vstřícnost a zájem města a jeho vedení není asi pravidlem při všech tvůrčích setkáních.

IN: Hlavním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát v moderní době zpochybněná malba a obraz. Co o ní a o obraze v dnešním světě soudíš? Co znamenají pro tebe?

LF: Zdá se, že ti, kdo malbu zpochybňují, nezpochybňují malbu jako takovou, ale svoji nedokonalou představu o ní. Americký malíř Jasper Johns v jednom rozhovoru řekl: „Vždycky jsem se domníval, že způsob, jak se v malbě myšlenky vyjadřují, je závislý na jejich vzhledu... A pak to vypadá tak a tak a je to tato věc, anebo to vypadá jinak a je to jiná věc.“ Myslím, že pokud se jedná o výtvarné umění, nelze se tomuto vztahu vyhnout. Pro mě je malba jazyk. Je schopna vyjádřit cokoli, pokud se užívá střídme a s pokorou. Má svůj způsob, jak vyprávět. Tím, jak se klade vedle sebe a přes sebe v jemných tónech nebo v prudkých tazích, je schopna modulovat energii, tlumit a rozsvěcovat světla a splétat je na ploše plátna ve smysluplný celek. Zdá se mi, že věda a technika stále víc vytěsňují ze života

lidí vše, co s nimi přímo nesouvisí. Není možné stavět malbu a obraz do opozice vůči tomuto trendu. Ale je možné využít sblížení současné vědy a umění a pokusit se uvidět svět, jaký je teď. To je asi jedna z cest, jak opět zdůraznit jednu důležitou funkci obrazu – jako prostoru, kde se vše může odehrát najednou a na stejném místě. Proto si myslím, že malba a obraz tuto nelehkou dobu přežijí a budou ještě dlouho zrcadlem naší mysli, před kterým budeme zkoumat a nacházet sami sebe. A to jak malíři, tak lidé přicházející s potřebou nahlédnout za obzor všedního dne.

IN: Prostor a světlo tě zajímá již dlouho, nejméně od časů tvých prostorových objektů. Jaká k nim od tvých začátků vedla cesta? A vlastně potom i od nich k dnešní malířské tvorbě.

LF: Když mluvíme o prostoru, tak mluvíme zároveň o čase, protože jsou to dvě strany téže mince. A světlo je energie. Po době, kdy jsem se věnoval figurální malbě, jsem cítil určité vyprázdnění tématu. Cítil jsem potřebu odstříhnout se od všeho, co jsem doposud dělal, a začít něco nového. Chtěl jsem obnovit svůj pohled na věci okolo a pracovat s něčím novým – s prostorem. Ale z pohledu malíře. První objekty byly vlastně čáry v prostoru, které vycházely z tužkových poznámek. Uvědomil jsem si, že když přenesu čáry z papíru do prostoru a využiji všech jeho dimenzí, může vzniknout svébytné dílo. Tak vznikl cyklus Domácí krajiny, drobnější objekty z tenkých větviček. Líbilo se mi, jak se „krajina“ při každé změně úhlu pohledu mění, jako se mění krajina, když se jí prochází. Potom už jsem tyto čáry spojoval a vytvářel z nich konstrukce. To přineslo potřebu některé plochy vymezit. Použil jsem bílou fólii a světlo vstoupilo do hry.

Dále už jsem konstrukce stavěl a napínal jen vzhledem ke světlu. Vlastně se pro mě stal nejdůležitějším ten světelný efekt, který vznikal strukturováním objektu. Když jsem z praktických důvodů skončil s objekty, tak to hlavní poučení, co jsem si z této etapy odnesl, byla ta světelná struktura, která vznikala na bílých plochách objektů. Pro ni jsem hledal tvarosloví nejprve v kresbách a akvarelech, které jsem rozřezával a přeskupoval, abych do nich dostal pohyb a energii. Tyto experimenty přešly i do pláten, na kterých jsem v té době pracoval. Moje současná tvorba, jejímiž hlavními tématy jsou světlo a prostor, je určitým shrnutím předchozích poučení.

IN: Zdá se, že se tvoje tvorba v mnohém dotýká soudobé exaktní vědy, především fyziky. Skutečně tě to inspiroje?

LF: Fyziku a příbuzné obory jsem měl rád už od mládí. Dodnes mám rád způsob myšlení fyziků a jejich nedůvěru i k těm nejtriviálnějším věcem. A také jejich schopnost ukázat, že i ty nejsamozřejmější věci mohou být úplně jinak. Také to asi souvisí s jednou vlastností vědy, která je pro mě velice důležitá – s tajemstvím. V něm se setkává věda s uměním. Rád poznávám nové teorie reality, i když mi pro opravdu důkladné pochopení chybí důležitý nástroj, a tím je matematika. Lze ji ale částečně nahradit představivostí, získanou za roky tvůrčí činnosti. Stále mě okouzluje, kolik poezie je v pohledu na svět optikou nových fyzikálních teorií. A kolik tajemství je skryto v současných kosmologických teoriích. Zdá se, že pohledy umění a vědy na svět se stále sblíží a někde i prolínají. A to je pro mě pramen inspirace, protože to obohacuje moje vnímání reality a otvírá nové pohledy na svět.

IN: Je ti blízký výrok současného fyzika Marcuse Chowna: „... světlo je ‚něco jiného‘, něco, pro co nemáme v obyčejném světě slovo ani přirovnání... Čím je světlo ve skutečnosti, to je pro nás stejně nepoznatelné jako pro slepého modrá barva.“? A jak mu rozumíš ve vztahu k malbě?

LF: Už sám tento výrok popisuje podstatu umění – hledání jazyka, kterým lze sdělit „něco, pro co nemáme v obyčejném světě slovo ani přirovnání“. Myslím, že tento výrok vědce je výrazem údivu a možná i úlevy z toho, že za nejhlubšími poznatky o světě jsou už jen otázky z oblasti náboženství, filozofie a umění. Umělec je zvyklý na tuto nepevnost a pravidla své tvorby určuje sám. Fyzik nedůvěřivě vstupuje na území, kde fakta nemají váhu, na jakou byl zvyklý, na území, které je jiné. A v této nejistotě a údivu jsou si oba rovni. Tento výrok Marcuse Chowna pro mě jako malíře znamená, že v základu jak umění, tak vědy je něco, co my lidé nikdy nepoznáme, ale co nás ovlivňuje a určuje.

IN: V naší kulturní tradici bylo světlo vnímáno jako dar života, jako to, co dává člověku vidět stvořený svět a bylo vždy posvátné povahy. Pociťuješ i ty tento rys světla jako stále významný pro dnešní společnost?

LF: Domnívám se, že vnímání světla jako daru života už přežívá jen v symbolické podobě. Jeho posvátnost je postupně nahrazena vnímáním světla jako média, které spoluurčuje zákonitosti kosmu a velice dlouho už lidem slouží. Jeho zázračnost člověk pochopí teprve tehdy, když projde celou tu nesmírně složitou a obtížnou cestu současné fyziky a na konci zjistí, že světlo „... je pro nás stejně nepoznatelné jako pro slepého modrá barva“, jako se to stalo již zmíněnému Marcusi Chownovi.

IN: Počátky tvé tvorby jsou spojeny s odkazem české podoby nové figurace. Jakou pozici zaujímá, kde se skrývá ve tvých obrazech člověk dnes?

LF: Po odchodu z akademie jsem měl stále silnější potřebu začít něco nového, z čeho bych mohl vyjít. Už od školy jsem cítil, že v mých obrazech chybí figura. Zdálo se mi, že obraz není úplný, když na něm chybí vztah – já a svět, figura a prostředí. A tak jsem se několik příštích let věnoval figurální malbě. I když jsem se vyhýbal jakékoliv psychologii postav a snažil se o obecnější vyjádření, necítil jsem se dostatečně volně. Chyběl mi větší odstup, aby byly zřetelnější vazby na okolí. A tak jsem na několik dalších let „utekl“ do prostoru. Byla

to šťastná doba. Bylo to nové a svobodné dobrodružství, které skončilo, když po čase narazilo na realitu. Můj malířský ateliér se zaplnil. Nebyl stavěný na vytváření a skladování prostorových objektů, kterých navíc stále přibývalo. Také se mi stýskalo po malbě. A tak, po předchozím poučení prostorem, jsem provedl kresebnou inventuru toho, co jsem se naučil za poslední roky, a toho, co bych chtěl. Během dvou let jsem udělal spousty kreseb, ve kterých jsem hledal nový výraz. Přesvědčení, že člověk by měl být v nějaké podobě v obraze přítomen, mě neopustilo. Ale vztah člověk–obraz se změnil. Už se nesnažím o zobrazení. Snažím se obraz otevřít, vytvářet prostředí, do kterého divák může vstoupit a které ho

obklopí, a pokud je vstřícný a otevřený, tak zde najde něco, co obohatí a rozšíří jeho vnímání světa. Věřím, že člověk vchází do mých obrazů zároveň s divákem, pokaždé jiný a stále stejný v obecně lidských vlastnostech, a tím se naplní vztah člověk–svět, tentokrát v jiné podobě.

IN: Vytvořil jsi řadu pastelů a kreseb, kde hlavní roli hraje otázka po světle, prostoru, a tedy i čase. Vždy předcházejí pastelové obrazové realizace, nebo jsou souběžné?

LF: Pro mě je kresba způsob přemýšlení. Je to příprava terénu pro malbu. Hledání myšlenkového zázemí. V poslední době jsem udělal několik desítek pastelů, kde světlo, prostor a čas jsou hlavním tématem. Zvolil jsem velurový, pastelový papír, protože tím se pastel velmi blíží malbě, a tudíž se na poměrně malé ploše dají řešit problémy vlastní malbě na velkém formátu. Dá se říct, že kreslím souběžně s malbou. Mé kresby nejsou primárně myšleny jako studie k obrazům, považují je za rovnocenné malbě. Protože jsou ale technicky méně náročné, a tudíž tvárnější, využívám je k hledání a experimentu. Výsledky tohoto hledání mi později poslouží v malbě, když nastane čas na změnu.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

LF: Na odpověď na tuto otázku je ještě příliš brzo. Ale už teď si troufnu říct, že ten měsíc sblížil spíše lidsky. Myslím, že letošní účastníci jsou spíše solitéři s vlastní silnou uměleckou zkušeností. Zdá se, že to hlavní, co tuto skupinu propojilo, byla energie, se kterou všichni pracovali do poslední chvíle. Tato energie byla velmi nakažlivá a doufám, že nám všem ještě nějaký čas vydrží.

IN: Co ti tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

LF: Měsíc v Mikulově mi přinesl kromě tvůrčí práce v dobré společnosti jednu důležitou věc, která mi v běžném životě schází – debaty o tvůrčí práci a všem, co nás potkává. Je povzbudivé zjišťovat, že všichni mluvíme o stejných věcech a problémech, i když každý z trochu jiného úhlu. Že nehlédě na věk hlavní priority zůstávají stejné. Druhá věc, kterou mi pobyt v Mikulově přinesl, je odstup od vlastní tvorby, konfrontaci s prací podstatně mladších kolegů, ale i s jejich pohledem na svět a tvorbu. Poznání, že mé obrazy v této společnosti snad nepůsobí jako zkamenělá vzpomínka na lepší časy. A to je pro mě asi to nejpříjemnější zjištění.

Ivan Neumann: Váhal jsi dlouho s rozhodnutím přijmout roli kurátora letošního "dílny"? S jakou představou jsi odjížděl do Mikulova?

Oldřich Tichý: Ta nabídka na roli kurátora přišla od Standy Diviše, kurátora loňského sympozia, kde jsem byl jako účastník. Nechal jsem si na rozmyšlenou asi dva dny, přece jenom je to celý měsíc, kdy jsi pryč z domova, a já mám hospodářství, zvířata a spousty jiné práce, která s malováním obrazů nesouvisí. Moje žena mě pak přesvědčila, že to není problém, že to doma zvládne sama. Tak jsem tu roli přijal. Neměl jsem moc času dát dohromady letošní partičku. Jenom asi tři týdny. Jsem malíř, tak jsem hledal lidi, kteří se vyjadřují taky malbou nebo fotografií či grafikou. Kritériem pro výběr byla především kvalita jejich práce. Snažil jsem se najít autory, kteří dokážou na vysoké úrovni zhmotnit to, co mají v hlavě i duši. Mikulovská sbírka je za ty roky velmi obsažná a výjimečná. Chtěl jsem ji obohatit o další zajímavé autory z různých regionů, z různých oborů a z různých generací.

IN: Vnímáš nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním? A vnímal jsi i rozdíly oproti minulému ročníku?

OT: Na žádném jiném sympoziu jsem nikdy nebyl, takže nemám možnost srovnání. Oproti loňské "dílně" tady byla hrozná vedra, „hice“, jak se tady říká. Bylo to úmorné! Něco vymyslet a ještě to namalovat. Loňská

"dílna", Divnej ročník, byla samozřejmě jiná. Jiní lidé, jiná tvorba. Společné bylo to, že jsme všichni urputně pracovali mnoho hodin denně. A večery byly krásné a šťavnaté. Stejně bylo to, že jsme byli všichni solitéři a užívali jsme tu práci beze zbytku.

IN: Modifikovalo i druhé setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

OT: Letos jsem přijel na sympozium stejně jako loni připraven se spoustou skic. A taky jsem už věděl, do čeho jdu, co mě čeká. Práci jsem měl rozmyšlenou. Byla tady nová produkce, naprosto skvělá. Kateřina s Janou se o nás staraly jako o miminka. Taky ta moje nová role kurátora, to vše ovlivnilo moji letošní práci. Myslím ale, že jsem ze svého konceptu nijak nevybočil.

IN: Hlavním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát v moderní době zpochybněná malba. Co

o ní a o obraze v dnešním světě soudíš? Co pro tebe znamenají?

OT: Malba se stala hlavním médiem letošního sympozia, protože jsem to tak chtěl. Je to podle mě médium nesmrtelné a věčné. A co je to moderní doba? Domnívám se, že dokud budou mít lidé domy a stěny, kde budou moci obrazy věšet, že nezanikne. Malba je pro mě výraz emocí a jakési koncentrace myšlenek a duše do plochy. Myslím, že je to velmi těžká disciplína, na kterou se v současné době hodně útočí jako na jakési staromilství. Současné výtvarné umění vidím jako košatý strom plurality, k jehož hlavním větvím malba stále patří a patřit bude.

IN: Zdá se mi, že země, po které chodíš, i věci, které schraňuje, jsou nejsilnějším pramenem pro tvou malířskou tvorbu. Síla rozrušení nad věcmi stvořenými, nad věcmi člověkem a časem dotýkanými u tebe nepolevuje?

OT: Ne, nepolevuje, je to pro mě ta nejjednodušší a nejpřirozenější cesta. To jsem časem pochopil. Pozoruji svoje nejbližší okolí a snažím se to zapsat. Jednoduše, bez zbytečných „keců“. Nemám rád v obraze literaturu. Na každém místě, na každém kroku kolem mě je definice stvoření. Jenom se dívám a jsem stále v němém úžasu.

IN: Předcházejí vždy tvým definitivním realizacím přípravné práce na papíře?

OT: Když jsem byl mladý, tak jsem nic nepromýšlel, žádné skici jsem si nedělal. Pral jsem se s obrazem načisto a urputně. Složitě jsem k němu směřoval. Nikdy ale tak, že bych využíval jakési náhody, kdy obraz třeba otočíš, když už si nevíš rady, využiješ toho a namaluješ něco úplně

jiného. Vždy jsem se pevně držel původní vize. Bylo to pro mě těžké, zdlouhavé a úmorné. Postupně jsem zjistil, že skica a určitý rozmysl je dobrá cesta. Tak jsem si začal dělat náčrty. Problém byl v tom, že jsem chtěl tu mnohdy podařenou skicu přenést na velký formát bez zbytku a přesně. To přirozeně nejde. Kdo někdy maloval, ví, o co jde. Trápil jsem se, než jsem to pochopil. No a před pár lety jsem zkusil dělat olejem na karton. Je to levné a rychlé. Když se věc nepovede, tak ji roztrháš a hodíš do kamen. Navíc je skica někdy překvapivě svébytná, hotový obraz. Plátno podle ní začnu a záhy ji odložím. Obraz na velkém plátně se potom vyvíjí sám a zpravidla je posunutý a trochu jiný. Zůstává jenom jeho základní směr a myšlenka.

IN: Nejen věci, ale především lidské bytosti jsou se zemí spojeny, ale proto aby smysluplně existovaly, musejí toto spojení se zemí přesahovat. Jaké postavení ve tvé tvorbě má člověk, kde se ukrývá?

OT: Lidské bytosti jsem zobrazoval v mládí, dělal jsem takzvané figurální kompozice. Přišlo mně to tenkrát přímočaré a hlavně nic jiného jsem neuměl vymyslet. Obrazy jsem jimi doslova zabydloval. Postupně jsem pochopil, že

je v obraze nepotřebuju. Lidé jsou v mých obrazech stále přítomni, ale jinak, beze slov a bez té literatury.

IN: Malíř Karel Valter na všetečnou otázku proč na obraze dominuje ta ulomená větev, odpověděl, že ho při prodírání hustým porostem praštila do hlavy. Mám dojem, že i ty máš takto doslova kontaktní vztah se světem, s prostředím, kterým se rovněž prodíráš. Rozumíš tomu, proč to tak je, kde se tento úzký vztah rodil?

OT: Je to tak, že od dětství jsem měl vždy intenzivní, téměř haptický vztah s okolím. Zvířata, dvůr, pole, kam jsem chodil s rodiči a bratry pracovat. S lesy kolem Otrokovic, které jsem chodil pozorovat. Sbíral jsem tam brouky, taky na Valašsku v Tichově u mých rodičů. Ještě teď to cítím v nose. Čich je velmi opomíjený smysl na rozdíl od zraku nebo sluchu. Já svoje dětství čichám. Stačí mně ucítit to tlející listí a krávy a ráno pokosené louky. A už jsem tam. Pro mnohé romantika, pro mě identifikace a živé obrazy.

IN: Tvůj způsob malby se ukazuje jako nezadržitelná exploze, která nastává proto, aby nebylo ztraceno nic z toho, co ve světě potkáš. Ať to je něco věcného, hmotného, nebo i nemateriálního, zemskou tíží nespoutaného. Myslíš, že jiný způsob malby by nebyl schopen ten prudký tok augustinských uvidění zachytit?

OT: Samozřejmě je mnoho způsobů, jak zachytit a vyjádřit vnímání světa. Mým způsobem je tato jednoduchá malba na plochu, nijak jinak to neumím. V devadesátých letech jsem zkusil dělat i objekty. Ty ale vždy vycházely z mých obrazů. Před všemi ostatními, a je jich mnoho, kteří to dělají úplně jinak a umí se trefit, smekám klobouk.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

OT: Myslím, že každý z nás ať už vědomě, nebo podprahově vnímal genia loci tohoto místa. Jeho krásu, výjimečnost i historickou tragiku. Někomu se to dostalo do jeho práce více, jinému méně, ale cítím to tam.

IN: Co ti tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

OT: V minulosti jsem nevěřil, že by nějaké sympozium mohlo být pro moji práci i pro mě osobně přínosem. Po absolvování dvou ročníků v Mikulově jsem změnil názor. Ten měsíc plného soustředění se jenom na práci byl vždy skvělý a taky poznáš nové lidi, kteří něco umí, a to je prostě báječné. Myslím, že si to budu pamatovat celý život.

Ivan Neumann: Rozhodl jste se okamžitě, nebo jste váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jste tam potom odjížděl?

Vladimír Franz: S rozhodnutím přijmout, či nepřijmout pozvání na letošní mikulovskou "dílnu" jsem neváhal ani vteřinu. Genia loci téhle končiny znám, vím totiž, že mám co dělat s ohniskem nezvykle jižní pozitivní energie a že se mi tam a priori nemůže přihodit nic špatného. A když přece, musel bych přijmout protiúkol, který člověka zocelí... Nebylo co řešit. Navíc se domnívám, že jakákoli změna vytrhující člověka z jeho zajetých kolejí, manýr, stereotypů i navyklého prostředí, kde se mu mimo jiné může velmi snadno přihodit ono nezvalovské „padání sama na sebe“, působí v rámci psychofyzické tvůrčí hygieny víc než blahodárně.

IN: Co jste si pomyslel, když jste se seznámil se složením účastníků? Setkal jste se někdy s tvorbou některých z nich?

VF: S některými účastníky jsem se znal již z dřívějšíka. S Mikolášem Axmannem jsme se zúčastnili několika ročníků sympozia v nedalekých Valticích, s Oldřichem Tichým jsme se zas potkali na dávné akci nazvané Typický obraz. Tvorbu Luďka Filipského jsem poznal na jeho výstavě v Topičově salonu (jeho samotného ovšem nikoliv), o Peteru Župníkovi jsem četl a Martina Čadu viděl poprvé v životě... Je ovšem rozdíl

někoho znát jen tak a naopak potkávat ho denně. V každém případě – po měsíci společné koexistence si říkám, že je skoro škoda, že jsme se sešli až teď.

IN: Měl jste nějakou představu o dosavadních ročnících mikulovské "dílny"? Vnímáte nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním? Třeba oproti sympoziu Velký formát, několikrát konanému v nedalekých Valticích, kterého jste se také účastnil?

VF: Když jsi za slunného rána vyšel do ticha valtického parku, rušeného pouze slastným protahováním se dozrávajících moruší a bzukotem obřích subtropických zlatohlávků, kromě brouků roháčů zápasících na pěšinkách jsi nepotkal živou nohu. A kde sis zamanul, mohls malovat. Třeba nahý. Valtické sympozium, kde jsem působil i kurátorsky, bylo hodně nadivoko. V prostoru i čase. Nicméně v dobách devadesátých let, kdy malovat bylo takřka hříchem, tu vznikla

hezká řádka obrazů, mimo jiné i jakožto důkaz a svědectví skutečnosti, že „malba ještě nezemřela“, že měla, má a bude mít vždycky smysl! Nebýt nedávného činu, svévolného spálení obrazů valtickým kastelánem (budiž proklet!), má vzpomínka na Valtice by zůstala nezkalena... I stalo se také, že do Valtic občas zavítala delegace, obě sympozia totiž probíhala současně, z nedalekého Mikulova. A tvářila se jako věky samy. Říkal jsem si: Musí to být peklo v tom Mikulově. Zavřen v jakési stísněné kobce maluješ, tři kurátoři za zadkem a neustále volají: Jak to zase držíš ten štětec? Zelená patří vedle modré a ne vedle fialové, kde máš paletu? Děláš si srandu? To se přece dneska nenosí! Vůbec, uvědomuješ si, že tě pozorují dějiny? – a tak nějak podobně... Naštěstí se mé představy nenaplnily. Mikulovská "dílna" je moderní tolerantní akcí. S velmi pečlivě ošetřeným servisem jako ostatně všechno, čeho se dotkl podnikavý duch (naštěstí už vyvanul) „pražské pětky“... Nakonec zapomeneš, že jsi v hypermegaturistické zóně, v níž přece jen nemůžeš malovat kdekoli a třeba nahý, a modlíš se za Mikulov, aby, propadne-li zcela kapitalismu, neztratil svoji duši a nezměnil se nakonec v bezobsažný a mrtvý skanzen.

IN: Modifikovalo setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu vaše původní představy a koncepty, s nimiž jste přijížděl?

VF: Přiznávám bez mučení, že když projíždím těmi zbytečnými šedesáti kilometry, tím zblůhdarmým kazem na vzorku – tedy krajinou mezi Znojmem a Mikulovem – a z Pálavy jako vysunutý šuplík náhle vyhřežne hrad, vyvolává to u mne pocit něčeho nepatřičného. Ale jen bezprostředně, asi jde o příliš prudkou změnu. Druhý den se vše rapidně mění, nemohu se Mikulova nabažít. Když nakonec dojde na bolestné

loučení (všechno má svůj konec) a na cestě se u Želetavy objeví první smrkové lesy, reagují zlobně: Bože, už zase ten prokletý severský les! Mikulov je městem dalmatským, středomořským (chybí moře!). Kdyby tak magistrát chtěl koupit párek supů, kteří by kroužili nad vápencovými bradly Svatého kopečku... Samozřejmě! Takovéhle prostředí si přímo diktuje obsah i formu, bylo by hříchem volání nevyslyšet. Takže – tři z mých pěti obrazů, vzniklých na sympoziu, si vynutil Mikulov! Kukuřici, Jihomoravskou noc a Ostružinovou šterkovnu.

IN: Hlavním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát v moderní době zpochybňovaná malba. Co o ní a o obraze v dnešním světě soudíte? Co pro vás znamenají?

VF: Fenomén malby je nejspíš starý jako lidstvo samo. Nebudu se zde zabývat jejím vývojem, jisté však je, že ve 20. století začaly převládat rozumové konstrukce nad životem samým. Umění byl náhle sugerován pocit, že není sdostatek vědecké. V důsledku toho pak notně zbytněly obory, jejichž původním posláním bylo sloužit, pomáhat umění, vysvětlovat jeho záměry i kontexty. Estetika, teorie kultury, sociologie umění a mnohé další. Tyto ve své podstatě pomocné obory se posléze osamostatnily, přeceněním vlastní důležitosti předpráhly

vůz před koně a jaly se jaksi nasucho, nikoli z praxe a manuální zkušenosti diktovat, co se v umění smí či nesmí dělat. Nastala paradoxní situace: umění, balamucené teoriemi a opojené samo sebou přestalo být službou, chtělo tančit jako dřív. Žel neuvědomilo si půltunovou kouli nabyté „svobody“ přikovanou k nohám, tanec vázl, při neúměrné námaze se začala vytrácet radost i komunikační kód. Nezbylo než přikročit k „velesložitému“ vysvětlování, v němž definitivně utonul vlastní, původní smysl umění. A neštěstí je hotovo aneb z magie pouhou informací – snadno a rychle! Často jen o umění samém – koho to zajímá?! Čím dál tím víc se začaly objevovat nejrůznější zhůvěřilosti. Například v devadesátých letech 20. století kdosi vykoumal, kdoví čím, že malba je definitivně překonána, že skončila. Samozřejmě že nikoli! A tak se začalo opět malovat. Nejdřív zdůvodnění, že nejspíš proto, že malba je vlastně absurdní, následuje myšlenka „objektivitv“ malby spojená s emoční nezúčastněností tvůrce – obrazy měly vypadat jako billboardy... Aby se nakonec začalo zase normálně malovat... Vždy jsem – navzdory momentálním náladám či trendům – zastával názor, že malba je manuálním kontaktním procesem, hledajícím ekvivalent „stroje, ustavičně produkujícího zobrazovaný jev“, procesem subjektivním – schraňujícím, třídícím, směřujícím a rytmizujícím koncentrovanou energii ve službě obsahu i záměru – na základě hlubokého a intenzivního prožitku. Slavnost–Totem–Tajemství. Proces malby je souloží s materiálem, provedenou zkratem básně. Obraz je otevřenou formou s tvůrcem ve svém středu, formou zvolna negující lešení rámu, do níž může vjet traktor stejně jako vzlétnout moucha či spadnout hvězda. Obraz je také svědectvím či podáním zprávy: Byl jsem při tom. Jeho životnost je přečasto přímo úměrná posedlosti, s níž byl vytvořen...

Toto je namátkou pár pravidel, kterými se řídím již více než tři desetiletí. Je potěšující, že jsem se s podobným přístupem k malbě začal shledávat v tvorbě čerstvě nastupující generace mladých malířů až nyní. Že bych měl už tenkrát nakonec pravdu?

IN: V Mikulově jste vytvořil sérii obrazů s tématem vegetace, především květin. Skici, které k obrazům vznikly, byly vytvořeny v Mikulově?

VF: Skici? Nedělám skici v pravém smyslu slova. Záznamy vytvářené vždy kontaktně na místě pro mne představují spíš jakýsi karatistický či šermířský výcvik – syntézu koncentrace jasně uvažování s tělesnou koordinací. Jde také o vyjasnění požadavků, co od zvoleného žádám, jaký názor a úhel pohledu budu volit, jakou cestou se nakonec dám. Akvarely pro mne znamenají totéž, co například pro Leoše Janáčka sbírání nápěvků – utužoval si kontakt s realitou, leč v operách je nepoužíval. Akvarely jsou autonomní, většina z nich si neřádá následně obrazové dotvoření, stejně jako není nutno každý smyčcový kvartet měnit v symfonii. Jejich nekonečný bílý prostor je na rozdíl od obrazu – kde teprve bude stvořen – předem dán. Stačí prostor vymezit a určit barvou, která zde má funkci vlastnosti stínu. Otázka barvy je pro akvarel zásadní. Jde o jasné uvažování jejím prostřednictvím. V rámci polyfonie dochází k rozpojení barvy a kresby, barva se nepřimyká k objemům, často je sama kresbou, osciluje tam a zpět mezi zobrazením a jeho znakem, což jí zaručuje ustavičnou elasticitu, zahřátí a pohyb, takže se nezmění v utuhle mrtvou krustu či make-up na těle obrazu. Tahle vlastnost by měla platit nejen pro akvarel. Vyrovnání „životnosti a životaschopnosti“ barvy mezi akvarelem a obrazem považuji za jeden ze svých zásadních úkolů.

IN: Čím bylo motivováno rozhodnutí pro vytvoření takto pojaté, navýsost uvolněné koloristické obrazové série? Byla to snad jihoevropská atmosféra města?

VF: Každý tvůrce se v určitém období dostane do určité životní stretty či kataraktu, jehož nápor většinou přináší očistění, katarzi, má-li ovšem dotýčný pevně vybudovaný vnitřní svět. Pro mne se takovýmto „impulzem“ stala prezidentská kampaň. Když skončila, měl jsem náhle pocit, jako bych vylezl z temného a smrdutého septiku na světlo a zčistajasna se ocitl uprostřed rozkvetlé louky. Radoval jsem se jako štěně, stal se nekonečně pozornějším k mnoha jevům, které mne dříve míjely anebo jednoduše nechávaly chladným. Tvůrčí reflexe se dostavuje s jistým zpožděním – i stalo se, že teprve letos jsem začal malířsky zaznamenávat květiny, které jsem během května

a června na zahradě vypěstoval. Dobré téma pro symposium, řekl jsem si. Nakonec však Mikulov a jeho okolí přece jen řekly své. Metrové praskliny sucha v kukuřičných polích. Slunečnice. Země prohýbající se pod bucharem čtyřicetistupňového vedra – ustavičně! Mušličky – jako nové – starší než lidstvo samo. Rokokové fresky v klášterním kostele. Štěrkovny s istrijskou vegetací. Nakonec jsem zpracoval pouze jediné plánované téma – Máky. O ostatním rozhodl Mikulov!

IN: Je zřejmé, že v nich nejde jen o krásu květin, která by vzbuzovala povrchní libost. Je možné, že cítím v obrazech vnitřní pnutí, skryté drama sil přírody a slyším Hérakleitovo „Fysis je vždy skrytá“?

VF: Květinu chápu jakožto znak. Ohnisko protínání země a nebe. Kosmický útvar a zároveň detail nesoucí v každém bodě zákonitost. Míru zemské paměti, svědectví štěstí i neštěstí. Místo setkávání energií v jejich sjednocení...

IN: V dosavadní malířské tvorbě jste se věnoval tématu krajiny, nebo spíše tématu dění se přírody. Oslovovalo vás toto téma, v českém malířství časté, od samého počátku vaší tvorby, ač jste studoval malbu u Karla Součka, autora takřka výlučně figurálních kompozic?

VF: Přírodu jsem vnímal odjakživa. Vždycky pro mne představovala hlubinu bezpečí i horizont, za nějž je neradno se vydávat. Znam „dobu navštívení“ nejrůznějších míst v průběhu roku, vím, jaké je jejich geologické podloží i co tam roste. Mám rád krajinu kulturně dotýkanou, cítím její historickou paměť. Víím, jak je kde která hora vysoká i jak vypadá, zkrátka, jsem uprostřed krajiny, kterou nosím uvnitř. Dokonce

s oběma svými pedagogy jsem maloval v plenéru – s Karlem Součkem rozkvetlé jabloně v Týřovicích, s Andrejem Bělocvětovem údolí u Svatého Jana pod Skalou. Co na tom, že byli především figuralisté. Jednalo se především o školu skladebnosti, kde bylo vcelku úplně jedno, zda zobrazovaným objektem je figura, nebo strom.

IN: Jste zároveň proslulý jako hudební skladatel, interpret i divadelník. Jsou pro vás všechny polohy vašeho talentu, především výtvarná a hudební, odděleny? Provázejí vás při skládání či provedení některé skladby obrazové představy a při malování naopak vnitřně slyšíte hudbu?

VF: Hudba i malování jsou odlišné jazyky nazývání světa a jeho jevů. Rozhodně je nesměšuji, naopak dělám-li jedno, zcela vytěšňuji to druhé. Jsem jako mravenci. Znovu se pak všechno učím od začátku. A když vytěšněný obor konečně nahodím, nestačím se divit, jakou cestu coby ponorná řeka beze mne urazil. Dobré pro očistu stylu, člověk nepropadá vlastním manýrám, nestává se jejich zajatcem.

IN: Shledáváte po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

VF: Kladu-li si otázku, co bylo důvodem, že na sympoziu vládla krásná atmosféra spojená s dělným porozuměním? Nelze nezpomenout neuvěřitelné péče věnované budování zázemí. A my? Patrně jsme byli naladěni na podobnou strunu, každý navíc bezpečně jdoucí po své cestě. Nebylo tedy nutno závidět si, navzájem se vymezovat, nebo si dokonce upírat nos mezi očima, jak se občas stává. Lze s nadsázkou konstatovat, že letošní mikulovská "dílna" byla – v pře-

neseném smyslu slova – jakýmsi malým Barbizonem. Sešli se zde totiž víceméně samí krajináři!

IN: Co vám tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

VF: Skončil „Mikulov“. Co si v sobě ponesu? Až začnou smrtící plískanice a hnusný půlrok tmy, rozzáří se mi v srdci to obrovské žhavé slunce, nezbytně a ustavičně bloumající v okolí Pálavy, míhající se ledňáčci nad hráškovými lagunami štěrkovny v Moravské Nové Vsi, tuze podezřelé úponky révy, varhany v Dietrichsteinské hrobce, neblahé psí zápasy na náměstí, zámek rozpálený

žářem dne i noci. A taky pocit znovunabyté vnitřní svobody, klidu, nadhledu v práci a radosti z ní. Uvědomil jsem si, že vlastně skončilo dětství. Dozrál jsem. A jako Čičan, co třicet let pozoroval větvičku bambusu, tu větvičku konečně „napsal“, mohu v klidu po hrubínovsku i cézannovsku konstatovat: Ať jen se viklají balvany pohrom nad světem. (Ostatně, nikdy to nebylo a nebude jiné.) Vnímám a vdechuji panenství světa!

Ivan Neumann: Rozhodl ses okamžitě, nebo jsi váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jsi tam potom odjžděl?

Peter Župník: Rozhodnutí vnitřní bylo jasné ano, pak nastoupily logistické a technické problémy, které jsem postupně asi od dubna vyřešil, a pak jsem už zažíval takové příjemné vnitřní napětí. Pamatuji si, jak sjíždím z dálnice a pak se přibližuji a najednou vidím Svatý kopeček a říkám si: Tak jsem tady a jdu na to, otevírám duši a oči a začínám hledat fotky, které tam na mě čekají.

IN: Měl jsi nějakou představu o dosavadních ročních dílnách "dílny"?

PŽ: Velmi povrchní a zároveň čerstvou, protože minulý rok na vernisáži "dílny" jsem Mikulov navštívil poprvé v životě a hned druhý den jsem odjel.

IN: Co sis pomyslel, když ses seznámil se složením účastníků? Setkal ses někdy s tvorbou některého z nich?

PŽ: Zajímaví chlapíci, jsem si řekl po naší prezentaci a byl jsem samozřejmě zvědavý, co kdo udělá, znal jsem akorát Oldu Tichého, se kterým jsem párkrát vystavoval a byl to on, kdo mě jako kurátor k účasti vyzval.

IN: Vnímáš nějaké rozdíly oproti jiným podobným tvůrčím setkáním?

PŽ: Ničeho podobného jsem se neúčastnil.

IN: Znáš ve Francii nebo jinde v zahraničí podobná setkání, jako je mikulovská "dílna"?

PŽ: Neznám, ale určitě něco podobného existuje.

IN: Modifikovalo setkání s Mikulovem a pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

PŽ: Neměl jsem jasnou představu, věděl jsem ale, že chci zachytit Mikulov svým pohledem, jenže to město je velmi fotografické a těch námětů tam je velmi mnoho, také jak jsem trochu sledoval práci kolegů, tak jsem se snažil, aby mé fotografie nebyly příliš „fotografické“, a během focení jsem podvědomě sbíral materiál, se kterým jsem pak ve finále pracoval.

IN: Hlavním médiem letošního sympozia v Mikulově se znovu stala již tolikrát

v moderní době zpochybněná malba. Co o ní a o obraze v dnešním světě soudíš? Ptám se tě přesto, že jsi fotograf, protože vím, že proměňuješ své fotografie malířskými a kresebnými zásahy a protože si myslím, že fotoaparát je vlastně tvoje tužka i štětec. Vždyť „fós“ je v klasické řečtině světlo a „grafis“ znamená psací hrot nebo štětec.

PŽ: Navazují na předešlou odpověď, malba mě zajímá a i zde na dílnách je vidět neustálý vývoj a vždy oceňuji individuální netrendový přístup a takovéto rvaní se s tím, což zde určitě probíhalo a výsledky pánů malířů mě o tom přesvědčily a velice potěšily. U některých svých prací jsem do toho sáhnul jemně v počítači a u některých přímo do finálního tisku a pořád jsem hledal propojení obrazu fotografického a malířského.

IN: Jakou techniku k vytváření fotografií, vlastně fotografických obrazů, používáš? Jistě velmi sofistikovanou.

PŽ: Hladové oči! Pořád se dívám a hledám, pak jenom vykrajuji z reality fragmenty, které si zvolím, nakomponuji v hledáčku a stisknu spoušť. Někde uvnitř podvědomě hledám podobné věci někdy tvarové, někdy obsahové, přemýšlím, co by s čím mohlo fungovat v nějakém celku. Zde jsem věděl, že chci udělat několik menších sérií, je pro mě těžké v tak krátké době vybrat kvalitní sérii.

IN: Zamíření hledáčku a zmačknutí spouště je jen první krok. Nebo druhý, když bychom za první považovali uvidění. Jaké další ve tvé tvorbě následují?

PŽ: Následuje několik dnů probírání materiálu a hledání a skládání obrázků, které spolu nějak komunikují anebo se

doplňují, není to ale tak jednoznačné, mění se to před očima, třeba materiál, který jsem nafotil první dny, jsem hodně promazal, protože jsem tam nedostal to, co jsem chtěl, a nastoupila nervozita, jak dál, ale pak jsem to začal nacházet. Pak, ještě v tiskárně, kde jsem to tisknul, jsem získal nějaký čas a celé jsem to přeházal a vznikly tam ty dvojice fotografií. A to mě moc potěšilo, protože první dvojice jsem udělal někdy v roce 1984/85 a teď jsem se k tomu vrátil. Jde jen o to, mít hodně materiálu, který má podobnou energii, a začne to fungovat. Nechal jsem to pak volnější, a tak některé obrázky zůstaly jako solitéry. Takže někdy takové dvojité uvidění, poprvé v terénu a pak při výběru a skládání do výstavního celku.

IN: Tvoje práce během sympozia byla fyzicky nejtěsněji spojena s Mikulovem. Procházel jsi město, abys nejen viděl, ale i uviděl. Vlastně abys ho odhalil. Nebo spíš upozornil na to, že je nesené tajemstvím? Bylo tu něco, co tě upoutalo víc než všechno ostatní? A bylo to fotoaparát zachytitelné?

PŽ: To je těžká otázka, možná jsem objevil souvislosti různých období a kultur, rád bych se sem ještě vrátil a v některých tématech pokračoval, ale je klidně možné,

že když přijedu a budu jen projíždět, tak nic neuvidím. Pro mě je to také takové tajemství a hra, co se tam pak v těch obrázcích objeví a ne vždy to u toho focení vidím, spíš cítím.

IN: Dostupnost fotografické techniky vyvolává přesvědčení o naprosté snadnosti stát se fotografem. A přece je fotografie stejně vážným prostředkem k objevování skutečnosti obrazem jako mnohem starší média výtvarného umění. Z výsledků tvého pobytu v Mikulově jsem nabyt přesvědčení, že své fotografování vnímáš podobně. Může být účast na sympoziu i v tomto smyslu podnětem k dalšímu směřování tvé tvorby a podnětem k novému uvažování o ní?

PŽ: Byl to velký luxus, být delší dobu na jednom místě a mít absolutní svobodu v tom, co dělám. Takže moje účast zde mě určitě někam posunula a také jsem si ověřil, že mi tento styl práce vyhovuje, to hledání, nacházení, vidění a uvidění. A to, že je každý fotograf, mě netrápí, spíš mě

mrzí, že stále méně lidí je schopno se dívat a mít vlastní názor na jakoukoliv uměleckou prezentaci.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného sympozia

"dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

PŽ: Tahle parta byla propojena lidsky, myslím, že každý trochu koukal, co dělá ten druhý, ale s respektem a s hledáním vlastní cesty. Taky debaty, které vznikaly spontánně a kdekoliv a kdykoliv, byly pro mě obohacující.

IN: Co ti tvůrčí měsíc v Mikulově přinesl?

PŽ: Dobrý pocit z lidí, se kterými jsem se zde setkal, ať už to byli umělci, vinaři, skvělý tým lidí, který se o nás staral, nebo pozitivní výstava, kterou jsme udělali, prostě koktejl dobré energie, který nám pomohl také překonat ty „hice“, které udeřily, a vše jsme dovedli do zdárného konce. Díky.

Ivan Neumann: Rozhodl ses okamžitě, nebo jsi váhal přijmout pozvání k účasti na Mikulovském výtvarném sympoziu "dílna"? S jakou představou jsi přicházel?

František Zelinka: Z počátku jsem trochu váhal. Bylo to pro mě trochu vzdálené a uzavřené do sebe, jako by vlastní svět. Ale určitě svého finálního rozhodnutí nelituji. V některých věcech se snažím mít čistý štít a nepřemýšlet nebo si představovat, co bych chtěl dělat. Samozřejmě že základ byl, ale věc jsem nechal otevřenou.

IN: Modifikoval pobyt a práce na sympoziu tvé původní představy a koncepty?

FZ: V základě ani ne. Většina účastníků symposia byla v Mikulově poprvé a na ně to muselo mít ohromný vliv, jelikož toto místo je velmi silné. Já jsem zde ale doma i přímo na zámku. Prostředí nemělo takový vliv, takže jsem zůstal ve své původní základní koncepci.

IN: Co sis pomyslel, když ses seznámil se složením účastníků? Setkal ses s tvorbou někoho z nich?

FZ: Tvorbu některých z nich jsem znal, a když jsem si je dával dohromady, líbila se mi ta pestrost a stylová rozdílnost, což se ve finále podle mého velmi vyplatilo.

IN: Účastnil ses už někdy takzvaného workshopu nebo jiného sympozia?

FZ: Kromě Milána tohle byla první zkušenost. Pro stánek umprumu na Salone del Mobile 2015 v Miláně jsem navrhl papírový motýlek Bow-tie. Byl vybrán jako jeden z mála z původních třiceti různých papírových předmětů od různých autorů. Do Milána se dostalo pouze šest vítězných návrhů, včetně motýlku. Byly velkonákladově vyrobeny v několika stech kusech a rozložené převezeny na salon, kde si návštěvníci mohli vybrat, jaký předmět chtěli, složit si jej, odnést domů a dále používat. Základní myšlenkou bylo, aby se návštěvníci stali součástí procesu tvorby, proto si je skládali sami. Zadaný materiál byl papír. Vedoucí ateliéru Jiří Pelcl tvrdí, že tento obyčejný materiál posloužil lidské vzdělanosti a pokroku možná víc než objevy oceli a ušlechtilých kovů, plastů a kompozitních materiálů v současném světě nanočástic. Vzkazuje nám, že při tvorbě věcí nemáme zapomínat na obyčejnost a střídmost.

IN: Kdy jsi začal vnímat, že se ve městě, kde žiješ, koná tak významná akce?

FZ: S rodiči jsme chodili na "dílnu" téměř každý rok už od mého útlého dětství a pamatuji si dobře první ročníky symposia. Dlouho jsem si ale myslel, že se jedná spíš o lokální záležitost, ale když jsem se později hlouběji na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti ponořil do umění, zjistil jsem, jaká zvukná jména tu působí.

IN: Sledoval jsi dosavadní ročníky mikulovské "dílny"?

FZ: Určitě ano. Léta jsem trávil vždycky v Mikulově a "dílna" k letnímu harmonogramu patřila.

IN: Ovlivnila dnes již dlouhá existence mikulovské "dílny" nějak tvé rozhodnutí věnovat se celoživotně výtvarnému umění?

FZ: Že by se jednalo o až takto silný vliv, bych neřekl. Mám jasno už delší dobu, ale "dílna" se stala jedním z faktorů, který toto rozhodnutí jen umocnil.

IN: Hlavním médiem letošního symposia v Mikulově byla znovu již tolikrát v moderní době zpochybněná malba. Jaký k ní máš vztah?

FZ: Malbu spolu se sochou a grafikou stále považuji za základ, pevný základ, který by neměl vymizet. Už v rámci určité tradice a její návaznosti jak na prostředí, tak k osobnímu vyjádření.

IN: Shledáváš po ukončení letošního ročníku Mikulovského výtvarného symposia "dílna" něco, co tu sblížilo, nebo dokonce propojilo tvorbu jednotlivých účastníků?

FZ: Myslím, že opravdu nejsilnějším faktorem pro účastníky symposia byl samotný Mikulov. Ať někdo chce nebo ne, toto město zapůsobí na každého. Má sílu, tradici, obrovskou magii i volnost a vzletnost, temperament, krásu. Málokde se s takovým místem můžeme setkat.

IN: Obohatila tě něčím účast na sympoziu?

FZ: Určitě ano. Jako technický asistent jsem měl skvělou možnost tiše poslouchat. A při tomto každodenním poslouchání či spíše naslouchání jsem získal zkušenosti od druhých, názory, jejich osobní příběhy, a hlavně už přítomnost této skvělé party lidí byla velmi inspirující do života. Jsem velmi rád, že jsem poznal Petera Župníka, který byl obrovskou nádobou, překypující životem a vtipem. Právě on nejvíc „vpustil“ Mikulov do sebe.

Přírůstky do Sbírký současného
umění města Mikulova

Additions to the Collection
Contemporary Art of Mikulov

Martin Čada Průvod – Tváře acrylic and oil on canvas 100 x 85 cm 47
Procession – Faces

48 Martin Čada Průvod II
Procession II akryl a olej na plátně, 145 x 180 cm
acrylic and oil on canvas

Martin Čada Hrázděná chaloupka
Timbered Cottage inkoust, akryl a olej na plátně, 100 x 85 cm
ink, acrylic and oil on canvas 49

50 Martin Čada Skála – Vápenec II
Rock – Limestone II akryl, olej a písek na plátně,
100 × 85 cm
acrylic, oil and sand on canvas

Martin Čada Pálava – Golem inkoust, akryl a olej na plátně, 51
180 × 145 cm
ink, acrylic and oil on canvas

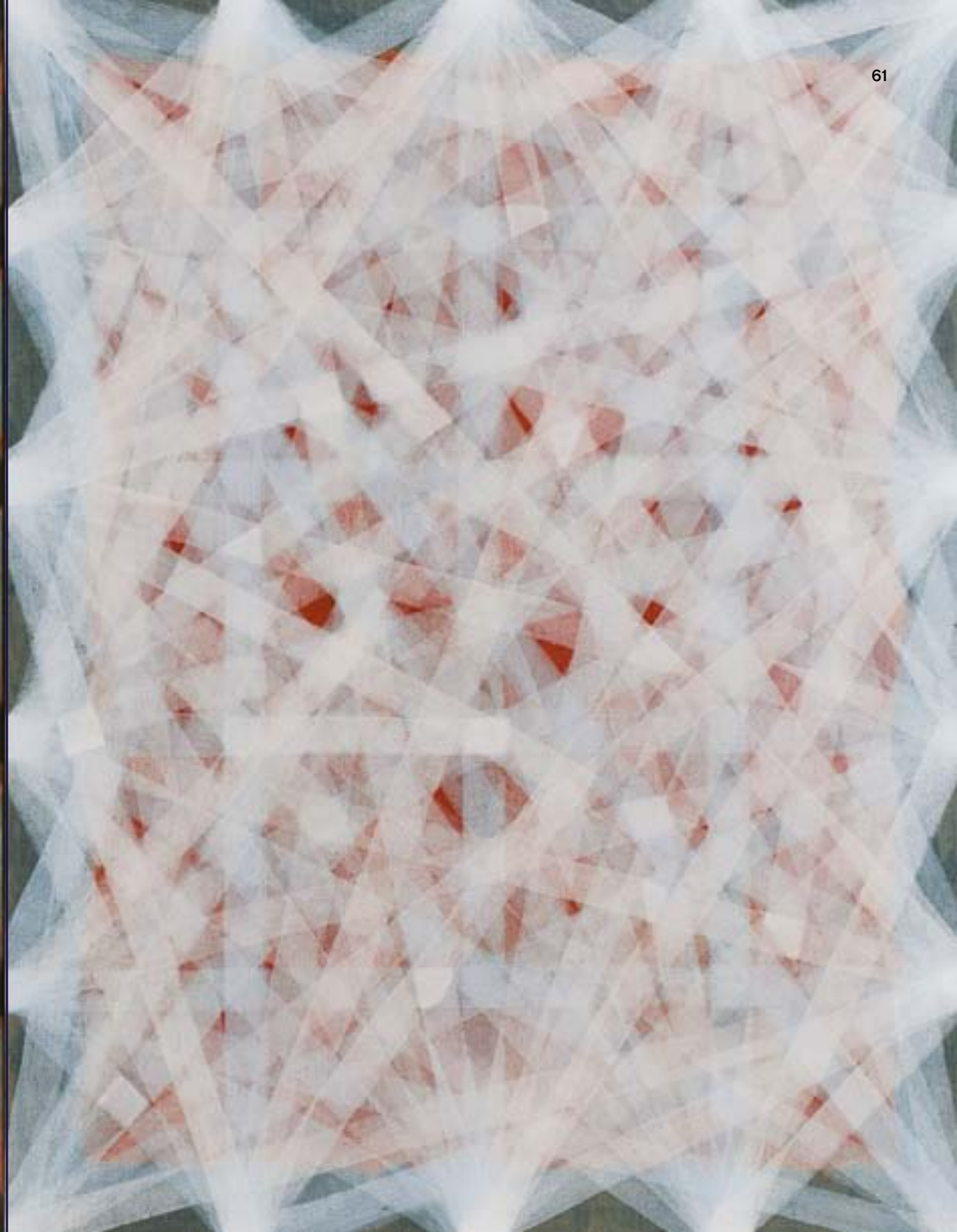

Mikoláš Axmann Marie šla okolo Marie Went By akryl na plátně, 380 x 280 cm acrylic on canvas

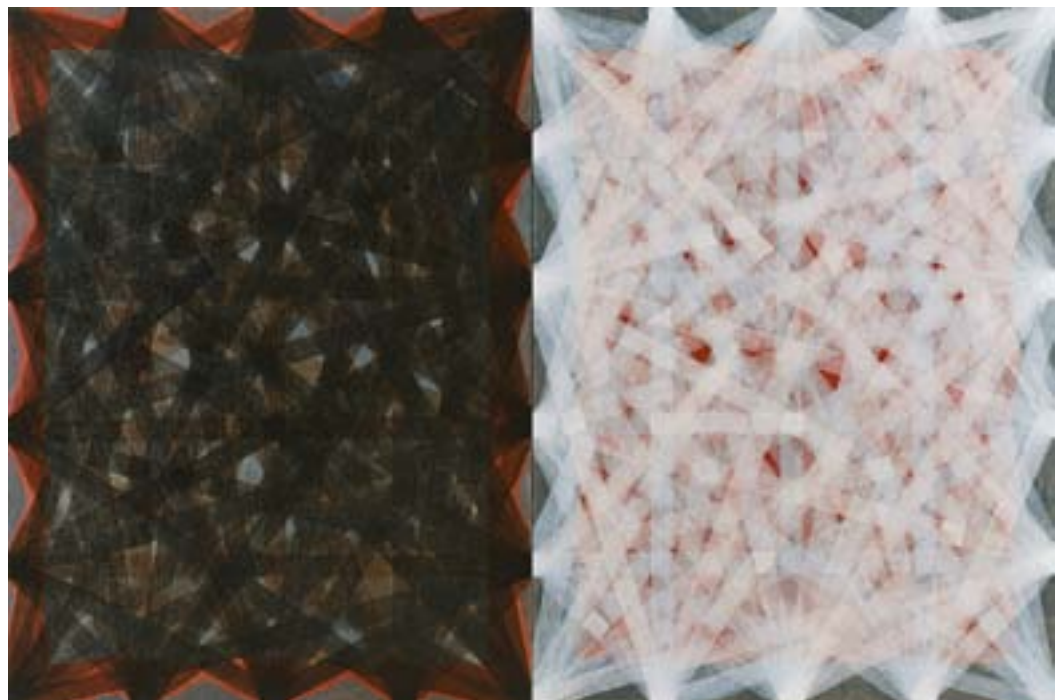

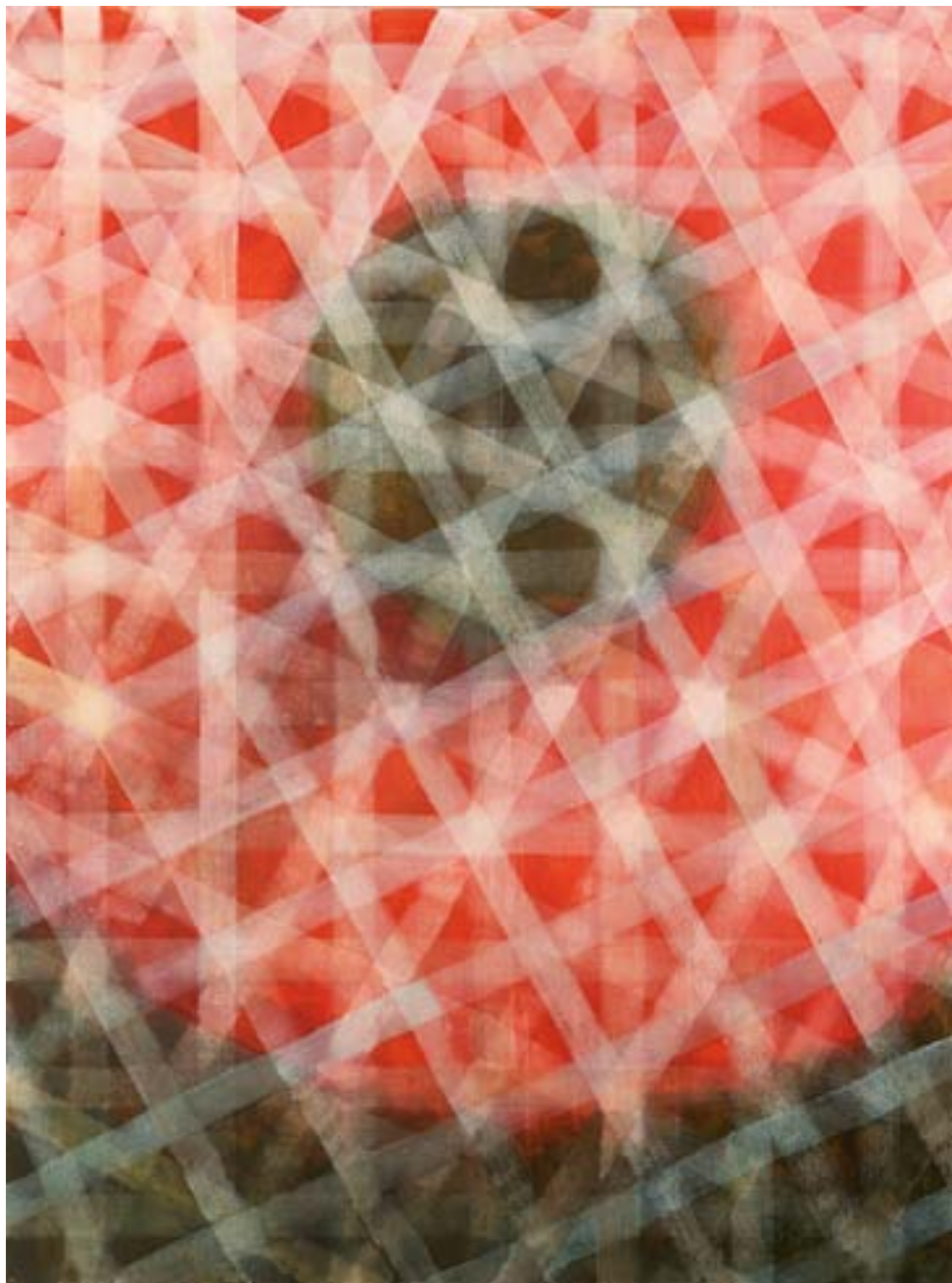
62 Luděk Filipický Dualita
Duality diptych, tempera a kvaš na plátně,
2 x 200 x 150 cm
diptych, tempera and gouache on canvas

63

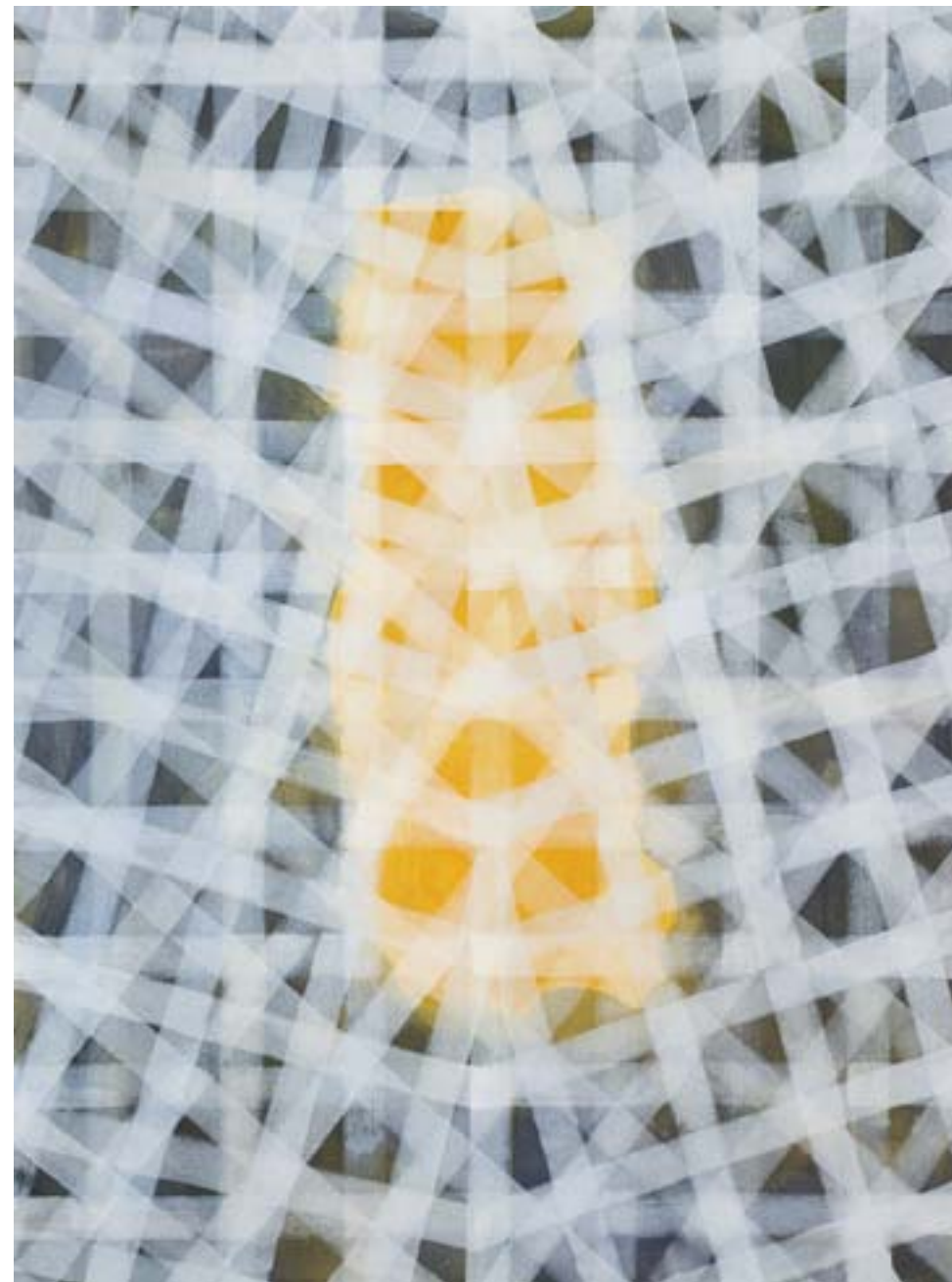

64 Luděk Filipký Čtverec kruhu
The Square of the
Circle
tempera a kvaš na plátně,
200 x 150 cm
tempera and gouache on canvas

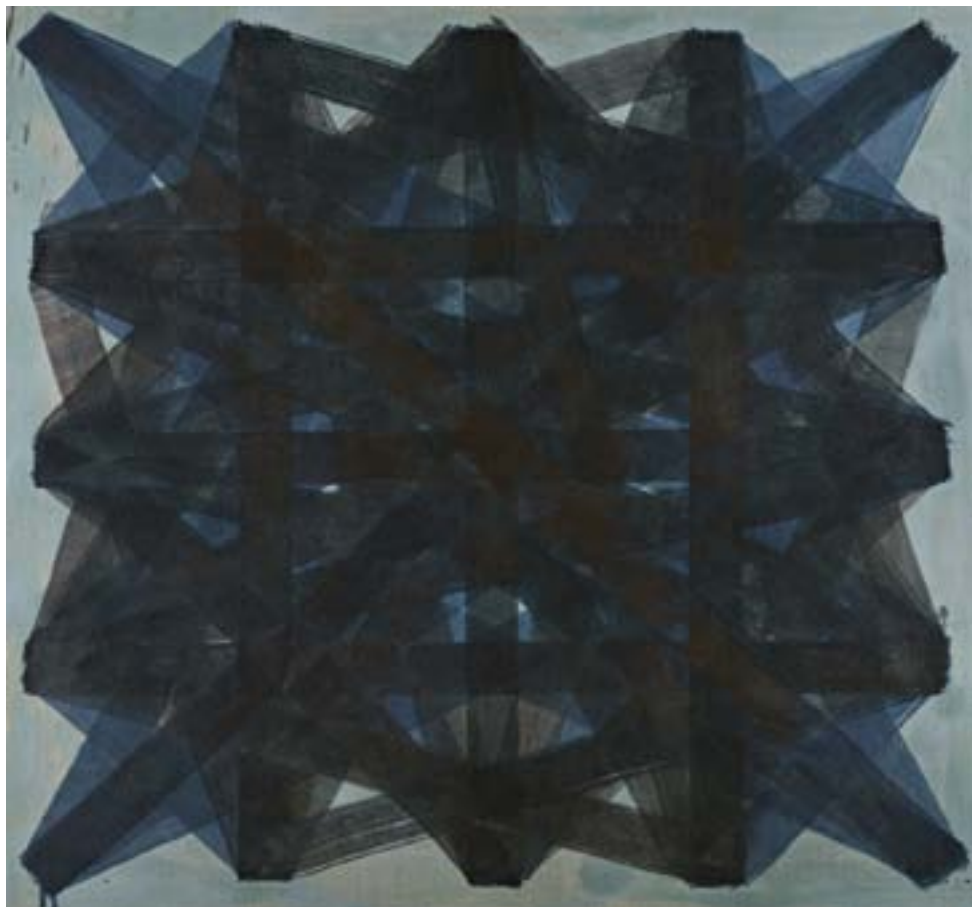

Luděk Filipký Obora
Game Preserve
tempera a kvaš na plátně,
200 x 150 cm
tempera and gouache on canvas

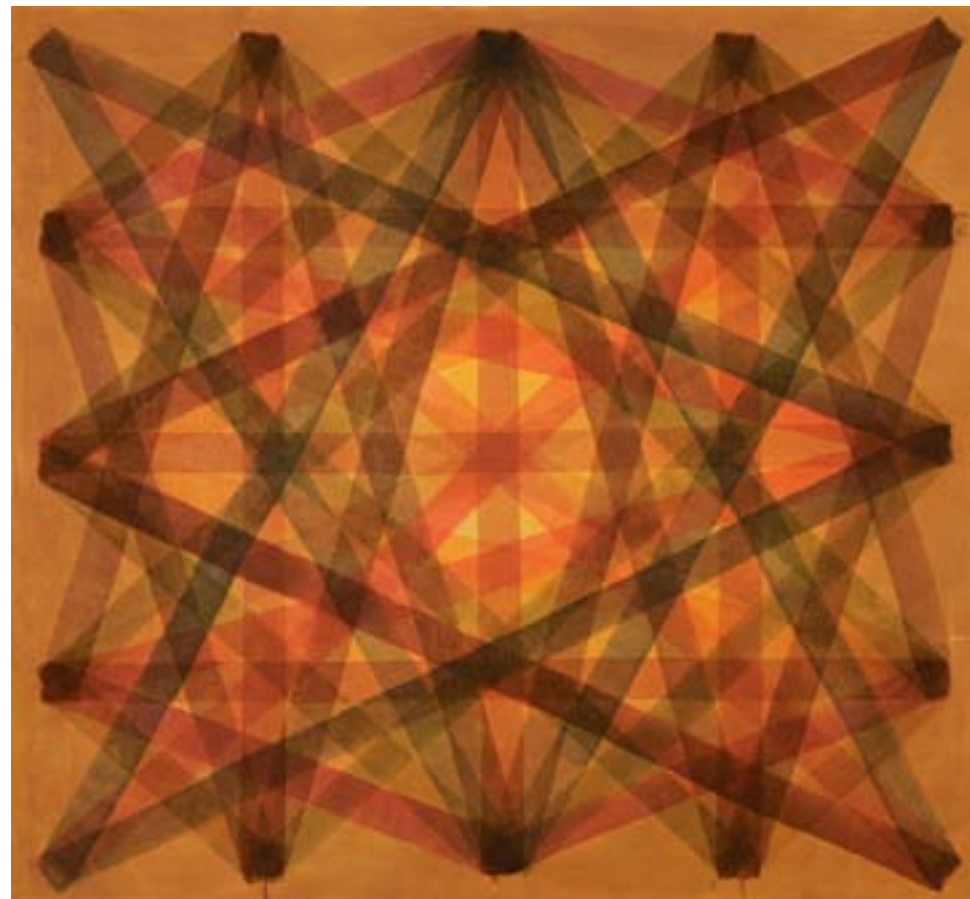
65

66 Luděk Filipický Den první
Day One tempera a kvaš na plátně, 140 x 150 cm
tempera and gouache on canvas

Luděk Filipický Den druhý
Day Two tempera a kvaš na plátně, 140 x 150 cm 67
tempera and gouache on canvas

70 Oldřich Tichý Moje noci
My Nights olej na plátně, 110 x 90 cm
oil on canvas

Oldřich Tichý Síť a noc
Net and Night olej na plátně, 160 x 180 cm
oil on canvas 71

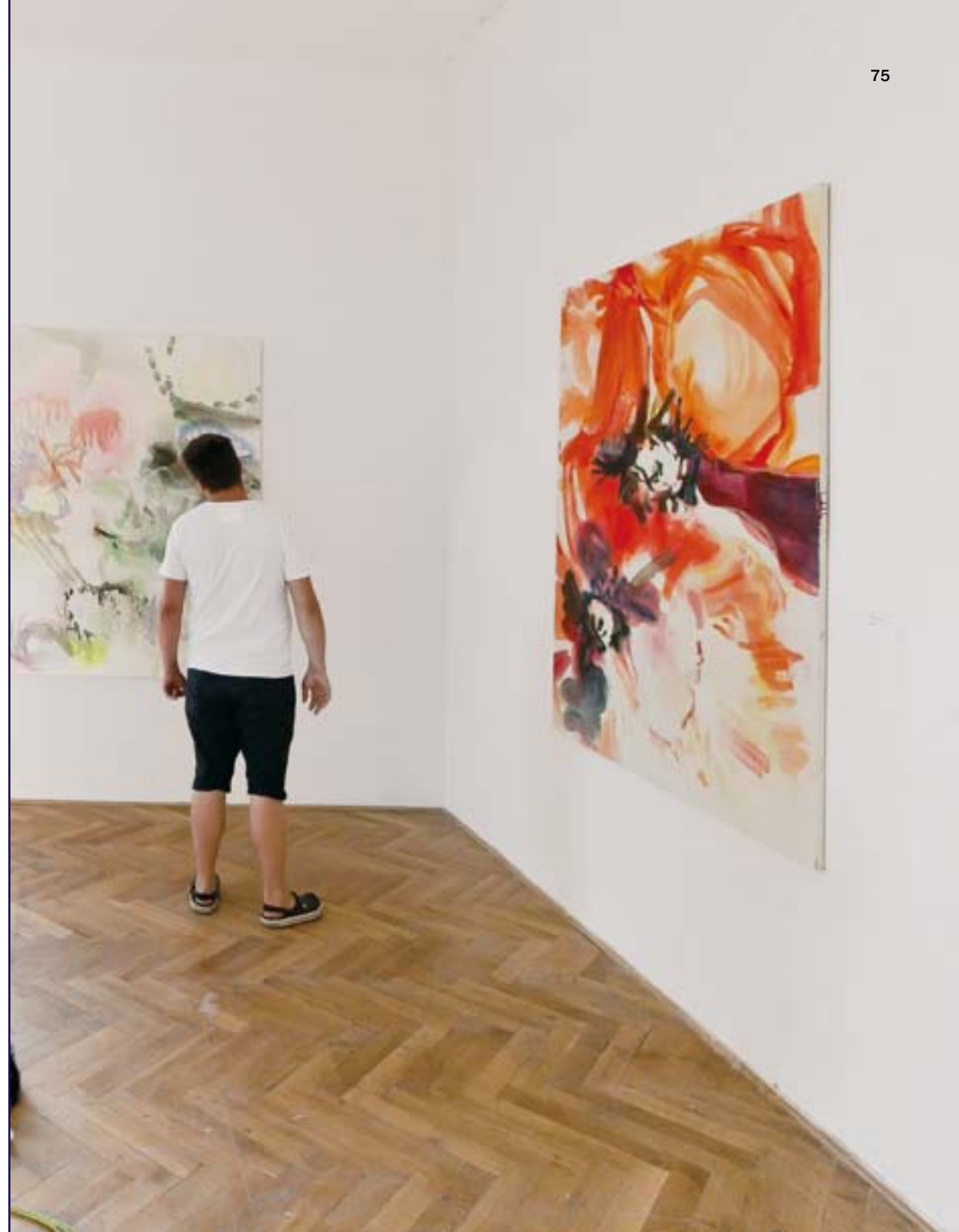
72 Vladimír Franz Pivoňky
Peonies akryl na plátně, 170 x 125 cm
acrylic on canvas

Vladimír Franz Ostružiny – štěrkovna
Blackberries – Gravel Pit akryl na plátně,
170 x 125 cm
acrylic on canvas

73

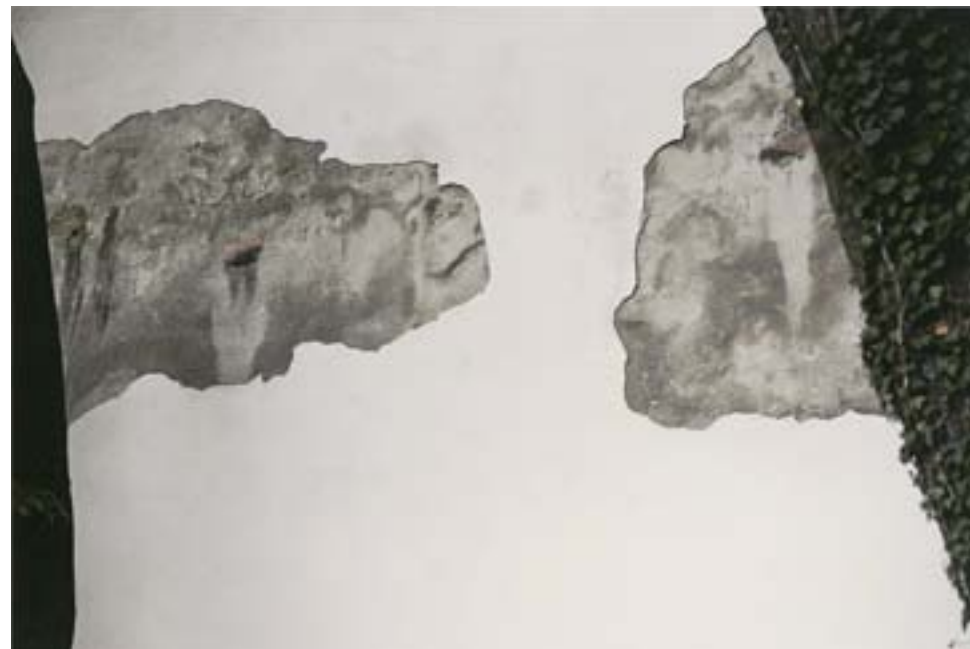
Small white label with illegible text.

Small white label with illegible text.

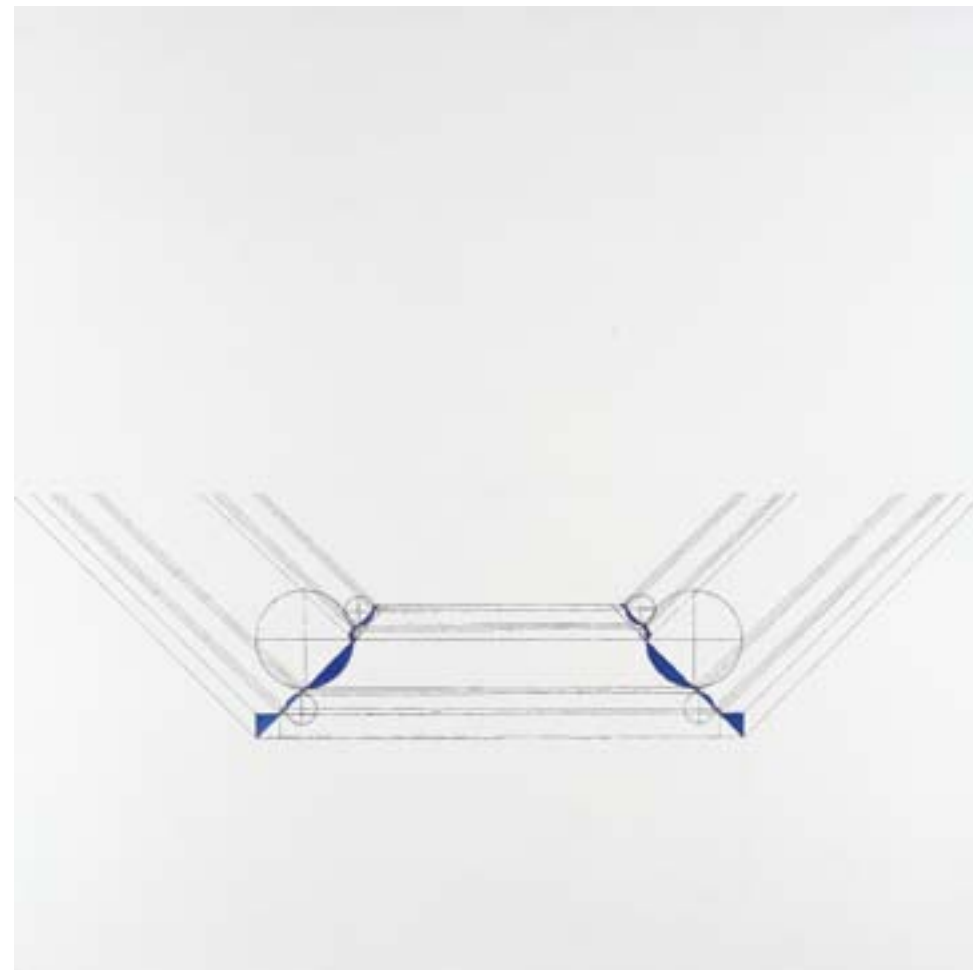

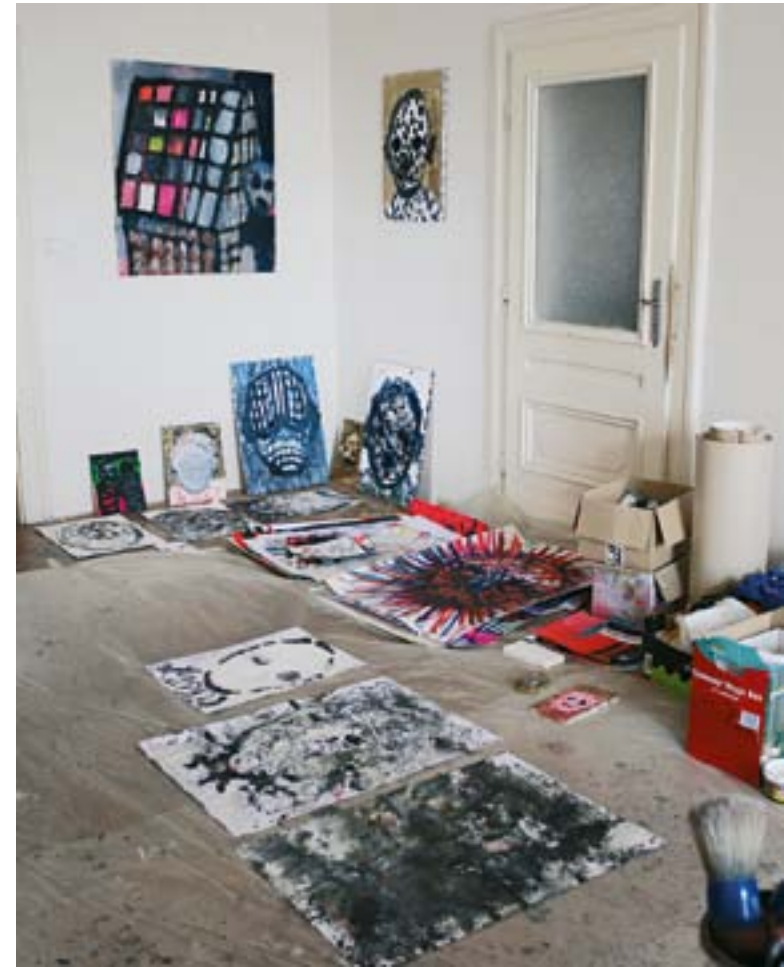

98 Peter Župník Nebeská malba
Heavenly Painting digitální fotografie, UV tisk na papíře,
70 x 100 cm digital photography, UV print on paper

MIKOLÁŠ AXMANN (1955)

Věnuje se soustředěně kamenotisku od převratných osmdesátých let, kdy ukončil akademická studia. Jeho grafická tvorba se neodehrává pouze ve škálách černé a bílé, ale uplatňuje se v ní i autorovo výrazné koloristické cítění. Ohromné intenzity výrazu dosahuje Axmann obzvláště ve velkoformátových obrazech, ať již vznikají jako tisky, pastely, nebo oleje. Pod jeho rukama se ovšem také rodí nejrozmanitějšími nečekanými technikami řada autorských knih nenapodobitelné veselosti a velké básnické síly.

1978–1983 AVU v Praze; 1992–1997 pedagog na VŠUP v Praze; od roku 1997 docent na FDULS ZČU v Plzni; člen skupiny Corpora S.; je laureátem Ceny Vladimíra Boudníka za rok 2009; žije a pracuje v Praze.

MARTIN ČADA (1978)

Nejmladší z účastníků 22. ročníku mikulovské "dílny" Martin Čada se na VŠUP v Praze setkal se dvěma profesory vlastně protichůdného naladění a rozdílných generačních východisek. Tyto takřka protichůdné tvůrčí pozice spoluformovaly Čadův výtvarný projev, v němž je zřetelná silná emotivnost, jistá rozjitřenost a výrazná expresivita malířského gesta, ukázněná vědomím nutnosti hledání pevného řádu věcí, jenž by pomohl smysluplně uchopit překotný běh života a nesrozumitelnost světa. Čada tak dospívá k osobitému malířskému výrazu plnému dynamiky a napětí.

1999–2005 VŠUP v Praze; žije a pracuje ve Zlíně.

LUDEK FILIPSKÝ (1945)

Před jeho obrazy si připomeneme nedávný výrok českého historika umění a zároveň galeristy o tom, že malba je stále královnou umění. Filipského tvorba dospěla dnes k ryzí

MIKOLÁŠ AXMANN (1955)

He has been focusing on lithography since the ground-breaking era of the 1980s when he completed his academic studies. His graphic works do not occur on the black and white scale but also rely on the author's distinctive coloristic feeling. Axmann achieves an immense intensity of expression, particularly in large formats, whether they are prints, pastels or oil paintings. He has also employed a very wide range of techniques on a number of books of inimitable joyfulness and a great poetic power.

1978–1983 Academy of Fine Arts in Prague; 1992–1997 lecturer at Academy of Arts, Architecture and Design in Prague; since 1997 assistant professor at Ladislav Sutnar Faculty of Design and Art of the University of West Bohemia. In 2009, he received the Vladimír Boudník award; lives and works in Prague.

MARTIN ČADA (1978)

At Prague's Academy of Arts, Architecture and Design, Martin Čada, the youngest participating artist of the 22nd edition of the "dílna", met two professors of contradictory disposition and different generational starting bases. These contradictory creative positions have influenced the formation of Čada's visual expression which demonstrates strong emotiveness, certain irritation and distinct expressivity of the artist's gesture, tamed by the realization of the necessity to seek the firm order of things that would help grasp the hurried run of life and the incomprehensibility of the world. Čada thus achieves a distinctive expression full of dynamics and tension.

1999–2005 Academy of Arts, Architecture and Design in Prague; lives and works in Zlín.

LUDEK FILIPSKÝ (1945)

Looking at his paintings, one recalls a recent statement by a Czech art historian and gallerist, who argued that painting has remained the

malbě, jejímiž centrálními tématy jsou prostor a čas. Popudem, podnětem ke tvorbě mu nutně není předmětný svět, ale pobízí ho sám zázrak a tajemství světla jako energie, která nám dává vidět, spatřit universum a sebe sama v něm, jako energie, která ustavuje prostor a je jeho mírou, je spoluvytvářcem času, vesmírného i toho lidského. 1963–1969 AVU v Praze; 1970–1972 odborný asistent na AVU v Praze u prof. Jana Smetany; žije a pracuje v Kutné Hoře.

VLADIMÍR FRANZ (1959)

Výrazným tématem jeho tvorby je jednak ambivalentnost vztahu člověka a přírody, pomíjivost lidských zásahů do krajiny a mizení jejich stop v obrodívající síle přírodní energie. Svou výtvarnou tvorbou se ale také dotýká i věcí a jevů společenských. Místo lyriky se pak v jeho obrazech vynořuje přímé pojmenování věcí, silná sociální angažovanost. Jeho nejnovější cykly maleb se soustřeďují na téma vitality přírody, manifestující se v kráse a barevné hýřivosti vegetace. Přes koloristickou nádheru květů se tu skrývá nepřehlédnutelný osten upozorňující pýchu člověka na to, že není nezpochybnitelným vladařem věcí světa. 1978–1982 PF UK v Praze; soukromě studoval malbu u prof. Karla Součka a Andreje Bělocvětova, dějiny umění u prof. Jaromíra Homolky a Jaromíra Kincla, skladbu u Miroslava Reichla a Vladimíra Sommera; od roku 1991 pedagog na DAMU v Praze; přednáší na FAMU v Praze a FaVU VUT v Brně, od roku 1998 docent, profesor od roku 2004; 2012–2013 byl kandidátem na úřad prezidenta ČR; od roku 2014 je poradcem ministra kultury ČR; jeho muzikografie je velmi rozsáhlá; je šestinásobným laureátem Ceny Alfréda Radoka a nositelem celé řady dalších ocenění; žije a pracuje v Praze a Dožicích.

queen of art. Filipický's work has evolved into pure painting with the central motif of light, space and time. The impulse for his art is not necessarily the tangible world but rather the miracle and the mystery of light as energy which permits us to see the universum and himself in it, as energy which establishes space being its own measure and which took part in the creation of time, both of the universe and of mankind. 1963–1969 Academy of Fine Arts in Prague; 1970–1972 assistant to professor Jan Smetana at Academy of Fine Arts in Prague; lives and works in Kutná Hora.

VLADIMÍR FRANZ (1959)

One significant theme in his work is the ambivalence of the relation between humanity and nature, the transience of human interventions in landscape and the disappearance of their traces in the reviving power of natural energy. His visual art also touches upon social matters and phenomena. In such cases, the lyricism in his paintings is replaced by direct identification of issues and strong social engagement. His latest series of paintings focuses on the theme of nature's vitality manifesting itself in the beauty and colourful abundance of vegetation. Despite the coloristic splendour of the flowers, they conceal an edge, alerting pride of man to the fact he is not the unquestionable ruler over things of the world. 1978–1982 Law Faculty of Charles University in Prague; studied painting privately with professors Karel Souček and Andrej Bělocvětov, art history with professors Jaromír Homolka and Jaromír Kincl, composition with Miroslav Reichl and Vladimír Sommer; since 1991 has taught at DAMU theatre school in Prague; lectures at FAMU film school in Prague and FaVU VUT art school in Brno, assistant professor between 1998 and 2004 when named professor; 2012–2013 ran for the president of the Czech Republic; since 2014 advisor to Minister of Culture; his musical work is very extensive; six-time

IVAN NEUMANN (1945), teoretik 1963–1968 FF UK v Praze, obor dějiny umění; 1972 – doktorát z dějin a teorie umění na FF UK v Praze; 1968–1977 kurátor sbírek českého umění 20. století v AJG v Hluboké nad Vltavou. Podílel se na řadě výstav a připravoval každoroční akvizice. V NG v Praze působil v letech 1977 až 1994 ve sbírce moderního malířství jako kurátor, připravoval řadu výstav doma i v zahraničí, podílel se na přípravě akvizic. Podílel se na neoficiálních aktivitách české výtvarné scény 70. a 80. let. V ČMVU v Praze (1994–2009) pracoval jako kurátor Domu U černé Matky Boží a jako kurátor sbírky plastiky. Připravil tu řadu výstav. Od roku 2000 byl ředitelem ČMVU v Praze, v letech 2004 až 2009 byl z titulu ředitele vedoucím týmu pro rekonstrukci a programovou náplň Centra umění ČMVU v rekonstruované jezuitské koleji v Kutné Hoře. Žije v Praze.

OLDŘICH TICHÝ (1959), kurátor

Jeho cesta k osobnímu způsobu vyjadřování je svým způsobem cestou zpět. Zpět před školení, zpět k prvotním prožitkům, zpět k prvním „uviděním“. Před tvorbou Oldřicha Tichého si nutkavě uvědomujeme, že se tu nejedná o pouhé zpodobování předmětů, ale skrze řeč nejobyčejnějších, třeba i odvržených věcí jde o poukazování k tomu, že svět je nositelem tajemství, nebo ještě spíše, že svět a život jsou tajemstvím nesený. Tichého obrazy, vznikající ze stále nového přezkoumávání věcí a prostoru našeho pobytu, mluví o potřebě nalezení místa-domova. 1980–1986 AVU v Praze; žije a pracuje v Sázavě Dojetřicích.

FRANTIŠEK ZELINKA (1991),

technický asistent Jeho bakalářská práce byla vybrána jako jedna ze tří nejlepších na Fakultě multime-

laureate of Alfréd Radok prize, recipient of many other awards; lives and works in Prague and Dožice.

IVAN NEUMANN (1945), theoretician 1963–1968 Philosophical Faculty of Charles University in Prague, course of art history; 1972 – PhD in art history and theory at Philosophical Faculty of Charles University in Prague; 1968–1977 curator of 20th century Czech art collections at AJG in Hluboká n. Vlt. Participated in number of exhibitions and was in charge of acquisitions. Curator at Modern Art Collection of National Gallery in Prague, curated number of exhibitions at home and abroad, participated in preparations of acquisitions. Participated in unofficial activities of Czech art scene in the 70s and 80s. At Czech Museum of Fine Arts in Prague (1994–2009), worked as curator at the Black Madonna House and as curator of sculpture collection. Curated many exhibitions. Since 2000 director of Czech Museum of Fine Arts in Prague, as such, oversaw between 2004 and 2009 the reconstruction of programming of the museum's Arts Centre in the renovated Jesuit College in Kutná Hora. Lives in Prague.

OLDŘICH TICHÝ (1959), curator

His path to a personal manner of expression is, in a way, a path of return before schooling, back to primary experiences, first visions. Oldřich Tichý's work makes us urgently aware this is not a mere depiction of objects. Rather, through the speech of the most ordinary and perhaps discarded objects, it points to the world as the bearer of mysteries, or rather, that the world and life rest on mystery. Tichý's paintings created during continuous re-exploration of objects and space of our presence speak of the need to find a place-home. 1980–1986 Academy of Fine Arts in Prague; lives and works in Sázava Dojetřice.

diálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně a byla publikována v knize Přestupná konečná. Svým designem papírového motýlku Bow-tie pro umprum se představil na milánském Salone del Mobile 2015. V současnosti se zabývá studií nábytku jako objektu a klade důraz na osobitý přístup, který se odlišuje od současného globálního retrominimalistického stylu. Ve volné tvorbě se věnuje kresbě i malbě. 2011–2014 UTB ve Zlíně, obor prostorová tvorba; od roku 2014 VŠUP v Praze, ateliér design nábytku a interiéru; působí jako stážista v design studiu Nanovo; žije v Mikulově a v Praze.

PETER ŽUPNÍK (1961)

Je řazen do skupiny fotografů označovaných obvykle jako „slovenská nová vlna“. Vedle dokumentárně orientované fotografie se věnuje volné výtvarné fotografické tvorbě. Středem jeho zájmu jsou většinou nenápadné, obyčejné věci a místa všedního života, viděné ovšem prizmatem osobité poetiky, která vše uviděné proměňuje v tajemné poselství. Samotný fotografický záběr pro něj není konečnou podobou díla, ale spíše příslibem jeho počátku. Velmi často do něj pak Peter Župník intervenuje různými manipulacemi a malířskými zásahy. 1981–1988 FAMU v Praze; byl členem výtvarné skupiny Most a sdružení Pražský dům fotografie; od roku 1995 žije a pracuje v Paříži.

FRANTIŠEK ZELINKA (1991), technical assistant
His bachelor thesis was chosen as one of the best three at the Multimedia Communications Faculty of Tomáš Baťa University in Zlín, and was published in the Přestupná konečná (Transfer Terminus) catalogue. His design of a paper bowtie Bow-Tie for the Academy of Arts, Architecture and Design was featured at Salone del Mobile 2015 in Milan. He currently explores furniture as object, emphasizing his distinctive approach that differs from the current global retro-minimalist style. He both paints and draws in his free work. 2011–2014 Tomáš Baťa University in Zlín, course of spatial design; since 2014, Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, furniture and interior design studio; intern at Nanovo design studio; lives in Mikulov and in Prague.

PETER ŽUPNÍK (1961)

Often included in a group of photographers known as the “Slovak New Wave”. Besides documentary oriented photography, he also pursues free photography, and his interest focuses mainly on inconspicuous, ordinary objects and places of everyday life, seen however through the prism of a specific poetics which turns everything seen into mysterious messages. He does not consider the photographic shot itself to be the final shape of the work, but rather a promising start. Župník then often intervenes with various manipulations and painting incursions. 1981–1988 FAMU film and TV school in Prague; former member of art collective Most (Bridge) and Prague House of Photography association; since 1995 has lived and worked in Paris.

Hlavy – Mizející, inkoust, akryl a olej na plátně, 50 × 70 cm
Heads – Disappearing, ink, acrylic and oil on canvas

Průvod – Maškary, inkoust, akryl a olej na plátně, 85 × 100 cm
Procession – Masks, ink, acrylic and oil on canvas

Výkřik, tuš a inkoust na plátně, 70 × 50 cm
Scream, India ink and ink on canvas

Průvod I, akryl a olej na plátně, 180 × 145 cm
Procession I, acrylic and oil on canvas

Noční chodci, inkoust, akryl a olej na plátně, 40 × 50 cm
Night Walkers, ink, acrylic and oil on canvas

Tři siluety, akryl a olej na plátně, 85 × 100 cm
Three Silhouettes, acrylic and oil on canvas

Xicht, sprej a olej na plátně, 40 × 30 cm
Face, spray and oil on canvas

Bezejmenný, akryl a olej na plátně, 40 × 30 cm
Nameless, acrylic and oil on canvas

Průvod – Hlavy, inkoust, akryl a olej na plátně, 50 × 40 cm
Procession – Heads, ink, acrylic and oil on canvas

Skála – Vápenec I,
akryl a olej na plátně,
150 × 100 cm
Rock – Limestone I,
acrylic and oil on canvas

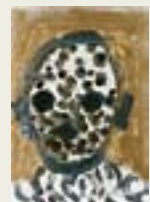
Černá hlava, inkoust, akryl
a olej na plátně, 180 × 135 cm
Black Head, ink, acrylic and
oil on canvas

Hlava za sítí,
inkoust a olej na
plátně, 70 × 50 cm
Head behind
a Net, ink and oil
on canvas

Hlava – Mříže, akryl,
tuš a olej na plátně,
70 × 50 cm
Heads – Bars, akryl,
India ink and oil on
canvas

Hlava – Zlatý,
sprej a olej na plátně,
70 × 50 cm
Head – Golden, spray
and oil on canvas

Hlava – Kámen,
inkoust, akryl a olej na
plátně, 70 × 50 cm
Head – Stone, ink,
acrylic and oil on canvas

Skála – Vápenec III,
kombinovaná
technika na plátně,
30 × 25 cm
Rock – Limestone III,
mixed media on
canvas

Hlava – Smutek,
akryl a olej na
plátně, 60 × 50 cm
Head – Sorrow,
acrylic and oil on
canvas

Žena – Mikulov,
akryl a olej na
plátně, 40 × 40 cm
Woman – Mikulov,
acrylic and oil on
canvas

Pan Liška, akryl a olej
na plátně, 50 × 60 cm
Mr Fox, acrylic and oil
on canvas

Zima v Mikulově,
akryl a olej na plátně,
40 × 50 cm
Winter in Mikulov,
acrylic and oil on
canvas

Vinice, akryl, sprej a olej na plátně,
145 × 180 cm
Vineyard, acrylic, spray and oil on canvas

Před bouřkou – Permeke, inkoust,
akryl a olej na plátně, 145 × 180 cm
Before the Storm – Permeke, ink,
acrylic and oil on canvas

Kříž, akryl, sprej a olej na
dřevě, 61 × 84 cm
Cross, acrylic, spray and oil
on wood

Pálava, inkoust,
akryl a olej na plátně,
50 × 70 cm
Pálava, ink, acrylic
and oil on canvas

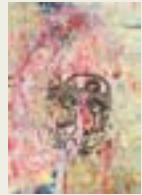
Dva, akryl a olej
na plátně,
30 × 25 cm
Two, acrylic and oil
on canvas

Žár, akryl, sprej a olej
na plátně, 50 × 70 cm
Heat, acrylic, spray
and oil on canvas

Siamský lyžař,
kresba a tisk na
papíře, 70 × 50 cm
Siamese Skier,
drawing and print
on paper

Mise, kresba
a tisk na papíře,
70 × 50 cm
Mission, drawing
and print on paper

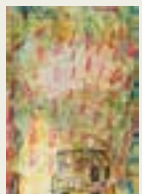
Archa nesla ty,
kteří ji nesli, kresba
a tisk na papíře,
70 × 50 cm
The Arc Carried
Those Who Carried
It, drawing and
print on paper

Setkání, kresba
a tisk na papíře,
70 × 50 cm
Encounter,
drawing and print
on paper

Plavci, kresba
a tisk na papíře,
70 × 50 cm
Swimmers,
drawing and print
on paper

Zaparkováno,
kresba a tisk na
papíře, 70 × 50 cm
Parked, drawing
and print on paper

Jedna ku dvěma, akryl na plátně, 380 × 280 cm
One to Two, acrylic on canvas

Z Egypta do Egypta,
kresba a tisk na
papíře, 70 × 50 cm
From Egypt to
Egypt, drawing and
print on paper

Pneumatika, kresba
a tisk na papíře,
70 × 50 cm
Tyre, drawing and
print on paper

Tělo krajiny, olej na plátně,
140 × 160 cm
The Body of the Landscape,
oil on canvas

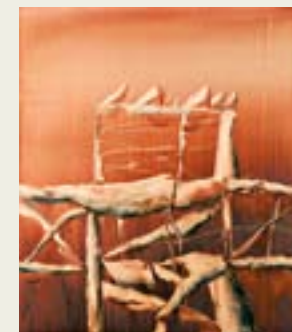
Nad hlubinou, olej na plátně,
140 × 160 cm
Over the Deep, oil on canvas

Nahý v trní, olej na plátně,
140 × 160 cm
Naked in a Thorny Bush, oil on canvas

Po schodech, olej na plátně,
160 × 140 cm
Along the Stairs, oil on canvas

Žhavá noc, olej na plátně,
160 × 140 cm
A Glowing Night, oil on canvas

Koráb možná opilý,
olej na plátně, 90 × 110 cm
Ship Maybe Drunk, oil on
canvas

Zavěšená střecha,
olej na plátně,
70 × 55 cm
Suspended Roof, oil
on canvas

Noční letci,
olej na plátně,
30 × 35 cm
Night Fliers,
oil on canvas

Střechy na
ramenou, olej
na plátně,
120 × 60 cm
Roofs on the
Shoulders, oil
on canvas

Noční kvítí, olej na plátně, 140 × 160 cm
Night Flowers, oil on canvas

Bílý len, olej na plátně,
160 × 140 cm
White Flax, oil on canvas

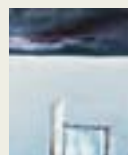
Ranní hvězda, olej na plátně,
160 × 110 cm
A Morning Star, oil on canvas

Suché léto, olej na plátně, 140 × 160 cm
A Dry Summer, oil on canvas

Havrani, olej na plátně, 110 × 160 cm
Rooks, oil on canvas

Před bouří, olej
na plátně,
65 × 55 cm
Before a Storm,
oil on canvas

Vrabci, olej na plátně, 110 × 160 cm
Sparrows, oil on canvas

Houpy hou, olej na plátně,
160 × 140 cm
Rock-a-Bye, oil on canvas

Vítr, olej na plátně, 160 × 140 cm
Wind, oil on canvas

Ráno a réva, olej na plátně,
90 × 110 cm
Morning and Vine, oil on
canvas

Stále výš, olej na plátně,
160 × 110 cm
Higher and Higher, oil on
canvas

Až do nebe, olej na plátně,
160 × 110 cm
Up to the Sky, oil on canvas

Pletivo, olej na plátně,
120 × 60 cm
Mesh, oil on canvas

Zkamenělý strom, olej na plátně,
110 × 90 cm
Petrified Tree, oil on canvas

Z kaštanu list, olej
na plátně, 120 × 50 cm
A Leaf of the Chestnut
Tree, oil on canvas

Řeka I, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
River I, watercolour on paper

Kukuřice I, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
Maize I, watercolour on paper

Ostružiny, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
Blackberries, watercolour on paper

Řeka II, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
River II, watercolour on paper

Kukuřice II, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
Maize II, watercolour on paper

Pálava, akvarel na papíře,
70 × 100 cm
Pálava, watercolour on paper

Kukuřice, akryl na plátně,
170 × 125 cm
Maize, acrylic on canvas

Jihomoravská noc, akryl na plátně,
170 × 125 cm
South Moravian Night, acrylic on
canvas

Jihomoravská krajina, akvarel
na papíře, 70 × 100 cm
South Moravian Landscape,
watercolour on paper

Noc, akvarel na papíře,
100 × 70 cm
Night, watercolour on
paper

Růže I, akvarel na
papíře, 100 × 70 cm
Rose I, watercolour
on paper

Máky II, akvarel na papíře,
100 × 70 cm
Poppies II, watercolour on
paper

Máky I, akvarel na
papíře, 100 × 70 cm
Poppies I, watercolour
on paper

Lilie, akvarel na papíře,
100 × 70 cm
Lilies, watercolour on
paper

Pampelišky, akvarel na
papíře, 100 × 70 cm
Dandelions, watercolour
on paper

Růže II, akvarel na
papíře, 100 × 70 cm
Rose II, watercolour
on paper

Růže – podzim, akvarel
na papíře, 100 × 70 cm
Roses – Autumn,
watercolour on paper

Štěrkovna Moravská Nová Ves,
akvarel na papíře, 100 × 70 cm
Gravel Pit in Moravská Nová Ves,
watercolour on paper

Znamení, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 100 × 70 cm
Sign, digital photography, UV print on paper

Setkání II, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 100 × 70 cm
Encounter II, digital photography, UV print on paper

Čekání, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 100 × 70 cm
Waiting, digital photography, UV print on paper

Pozdrav, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Greeting, digital photography, UV print on paper

Anděl, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Angel, digital photography, UV print on paper

Krypta, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Crypt, digital photography, UV print on paper

Nacházení, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 100 × 70 cm
Finding, digital photography, UV print on paper

Vzpomínání, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 100 × 70 cm
Remembering, digital photography, UV print on paper

Letec, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Flier, digital photography, UV print on paper

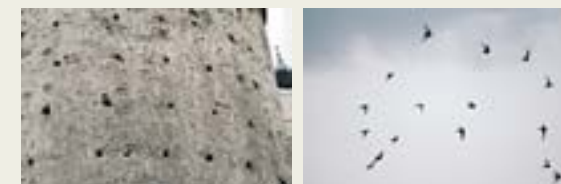
Jednorozec, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Unicorn, digital photography, UV print on paper

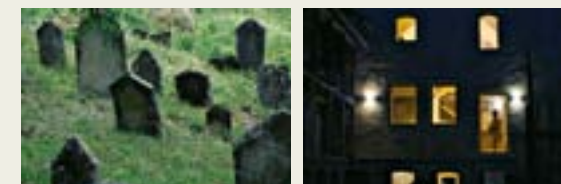
Golem, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Golem, digital photography, UV print on paper

dvojice I. – Grafická, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 2 × 70 × 100 cm
pair I. – Graphic, digital photography, UV print on paper

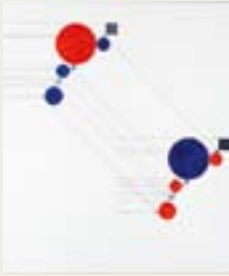
dvojice II. – Ptačí, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 2 × 70 × 100 cm
pair II. – Birds, digital photography, UV print on paper

dvojice III. – Oknová, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 2 × 70 × 100 cm
pair III. – Windows, digital photography, UV print on paper

Tajemství II, digitální fotografie, UV tisk na papíře, 70 × 100 cm
Mystery II, digital photography, UV print on paper

Pro Terezku – Turm,
šlaková tuš na plátně,
60 × 50 cm
For Terezka – Turm,
shellac India ink on canvas

V létě opět přivítal mikulovský zámek české i zahraniční umělce – účastníky Mikulovského výtvarného symposia "dílna". Letošní, 22. ročník se uskutečnil od 11. července do 8. srpna a pořadatelé byli již tradičně město Mikulov a Regionální muzeum v Mikulově.

Kurátor letošního ročníku malíř Oldřich Tichý na symposium pozval malíře Martina Čadu, Ludka Filipského a Vladimíra Franze, malíře a grafika Mikoláše Axmanna a fotografa Petera Župníka (Francie). Teoretikem ročníku byl Ivan Neumann a pozici technického asistenta obsadil mladý mikulovský výtvarník František Zelinka.

Slavnostní zahájení "dílny" proběhlo 11. července v zámecké sale terreně, kde jednotliví umělci prezentovali svou dosavadní tvorbu. Kulturní část pokračovala na horním nádvoří zámku vystoupením Jazz Petit Mikulov a big bandu Krásné nové stroje. Všichni zúčastnění mohli také zhlédnout výstavu fotografií Jindřicha Štreita.

Mimořádným zážitkem pro všechny se stal veřejný varhanní koncert Vladimíra Franze s názvem Protínání, který se uskutečnil 25. července v Dietrichsteinské hrobce.

Díla vytvořená na sympoziu představili autoři 8. srpna na vernisáži spojené se zakončením 22. "dílny". Příjemnou slavnostní atmosféru na horním nádvoří zámku ještě umocnil koncert kapely Junior Band. Výstava děl 22. ročníku "dílny" byla na mikulovském zámku veřejnosti otevřena do 30. září.

23. ročník Mikulovského výtvarného symposia "dílna" se bude konat od 16. července do 13. srpna 2016.

Last summer, the Mikulov chateau once again welcomed a number of Czech and foreign artists participating in the Mikulov Art Symposium "dílna". The 22nd edition of the event, organized by the town of Mikulov and the Regional Museum in Mikulov, took place between July 11 and August 8.

The symposium's curator, the painter Oldřich Tichý, invited to participate in the event the painters Martin Čada, Luděk Filipský and Vladimír Franz, the painter and graphic designer Mikoláš Axmann and the photographer Peter Župník (France). Ivan Neumann served as the theoretician of the symposium while the young Mikulov artist František Zelinka worked as a technical assistant.

The "dílna" was officially launched on July 11 in the Sala Terrena of the chateau where the individual artists presented their work. The event continued in the chateau's upper courtyard with a concert by the band Jazz Petit Mikulov and the big band Krásné nové stroje. The audience also had a chance to see a photo exhibition by Jindřich Štreit.

A public organ concert entitled Intersection by Vladimír Franz, held in the Dietrichstein Tomb on July 25, was extraordinary experience for everyone.

The artefacts created during the symposium were presented by the authors at the final exhibition of the 22nd "dílna" on August 8. A concert by the Junior Band held at the chateau's upper courtyard underlined the festive atmosphere of the event. The exhibition of the works created at the 22nd Mikulov Art Symposium "dílna" was held at the Mikulov chateau until September 30.

23rd edition of the Mikulov Art Symposium "dílna" will take place from July 16 to August 13, 2016.

Město Mikulov, Regionální muzeum v Mikulově a Poradní sbor MVS tímto zdvořile děkují všem lidem, firmám a institucím, jež se svou pomocí zasloužili o zdárný průběh letošního ročníku "dílňů"; jsou to: Filip Brichta, Marcela Effenbergerová, Hana Černohorská, Stanislav Diviš, Marie Dohnalová, Milan Esterka, Jakub Frantel, Jan Frantel, Jana Frantelová, Karel Frantel, Petr Hořejš, Luboš Janáček, Daniel Kamenár, Ondřej Kellner, Jakub Kovařík, Jaroslav Krčmář, Petr Krkavec, Lenka a Ivo Láníkovi, Jiří Machovský, Hana a Petr Marcínčákovi, Alois Musil, Martin Mysliveček, Petr Očenášek, Oto Palán, Miroslav Polívka, Jan Richter, Aleš Sobotka, manželé Šebestovi, František Šíla, Klára Šílová, Pavel Šíla, Marcela Šimánková, Aťka Tichá, Matouš Tichý, Mikuláš Tichý, Janka Vizárová; Vinařské centrum Mikulov, Vinařství Mikulov, Víno Marcínčák, Mattoni, E-ON, Bytové družstvo 88/9, Autocentrum hm, Víno Lípa Mikulov, Vinařství Balážovi Dolní Dunajovice, Vinařství Sonberk, Penzion Sebastian, Svět sýrů a specialit – Food Service, Penzion Mlýn Sedlec, občanské sdružení Společnost pro rozvoj Mikulovského výtvarného sympozia "dílňů" a pravděpodobně mnozí další, na které jsme nechtěně zapomněli.

Uskutečnění letošního ročníku "dílňů" bylo významně finančně podpořeno Státním fondem kultury ČR a Jihomoravským krajem.

Acknowledgement

The Town of Mikulov, the Regional Museum in Mikulov and the Advisory Board of the MAS hereby respectfully extend their gratitude to all individuals, companies and institutions that contributed to the success of this year's edition of "dílňů": Filip Brichta, Marcela Effenbergerová, Hana Černohorská, Stanislav Diviš, Marie Dohnalová, Milan Esterka, Jakub Frantel, Jan Frantel, Jana Frantelová, Karel Frantel, Petr Hořejš, Luboš Janáček, Daniel Kamenár, Ondřej Kellner, Jakub Kovařík, Jaroslav Krčmář, Petr Krkavec, Lenka and Ivo Láník, Jiří Machovský, Hana and Petr Marcínčák, Alois Musil, Martin Mysliveček, Petr Očenášek, Oto Palán, Miroslav Polívka, Jan Richter, Aleš Sobotka, the Šebestas, František Šíla, Klára Šílová, Pavel Šíla, Marcela Šimánková, Aťka Tichá, Matouš Tichý, Mikuláš Tichý, Janka Vizárová; Winemaking Centre of Mikulov, Mikulov Winery, Marcínčák Winery, Mattoni, E-ON, Bytové družstvo 88/9, Autocentrum hm, Víno Lípa Mikulov, Balážovi Winery in Dolní Dunajovice, Sonberk Winery, Sebastian Pension, Svět sýrů a specialit – Food Service, Mlýn Sedlec Pension, the Association for the Development of the Mikulov Art Symposium "dílňů" and probably many others whom we unintentionally omitted.

The MAS "dílňů" 2015 received financial support from the State Cultural Fund of the Czech Republic and the South Moravian Region.

Pořadatelé

Město Mikulov
Regionální muzeum v Mikulově

Kurátor

Oldřich Tichý

Teoretik

Ivan Neumann

Garant

Libor Lípa

Produkce

Kateřina Šílová
Avedon, spol. s r. o.

Realizační tým

Jana Frantelová, Radek Galousek,
Kateřina Šílová

Texty

Ivan Neumann, Oldřich Tichý

Překlad

Jan Richter

Fotografie

Oto Palán (reprodukce děl, foto z instalace); Peter Župník (ilustrační a dokumentární foto); Jana Frantelová, Daniel Kamenár, Ivan Neumann (dokumentární foto)

Grafická úprava

Jakub Kovařík

Litografie a pre-press

Blanka Brixová

Tisk

Tiskárna Protisk, České Budějovice

Katalog vydalo město Mikulov
v nákladu 1000 výtisků.

Mediační partneři / Media partners

DNES

ATELIER

Organizers

The town of Mikulov
Regional Museum in Mikulov

Curator

Oldřich Tichý

Theoretician

Ivan Neumann

Professional guarantor

Libor Lípa

Production

Kateřina Šílová
Avedon, spol. s r. o.

Production team

Jana Frantelová, Radek Galousek,
Kateřina Šílová

Texts

Ivan Neumann, Oldřich Tichý

Translation

Jan Richter

Photographs

Oto Palán (art works reproductions, photo of installation); Peter Župník (illustrative and documentary photos); Jana Frantelová, Daniel Kamenár, Ivan Neumann (documentary photos)

Graphic design

Jakub Kovařík

Set-up and pre-press

Blanka Brixová

Press

Tiskárna Protisk, České Budějovice

Catalogue published by the town of Mikulov
in 1000 copies.

Partneři / Partners

HICE MMXV

19	47	Martin Čada
23	54	Mikoláš Axmann
26	60	Luděk Filipský
31	68	Oldřich Tichý
34	72	Vladimír Franz
39	76	Peter Župník
42	99	František Zelinka

Ivan Neumann, texty / texts

ISBN 978-80-7437-181-3

www.artmikulov.cz www.kant-books.cz